

JULIJ
1985

misli

THOUGHTS - LETO 34

PRI "MISLIH" je že vsa leta iz praktičnih ozirov uredniško delo združeno z upravniskim. Kot marsikdo bralcev sem si tudi sam mislil, da pri upravi lista s komaj dva tisoč naročniki ne more biti kaj posebnega dela. No ja, za "full time job", kot pravimo, ga zares ni. Je pa kar stalno in po svoje zanimivo. Nikoli prej bi ne verjel, da se Slovenci tako selijo. Računal sem: postavili so si dom in ga uredili po svoje, zdaj pa uživajo mirna leta v novi domovini. Večina morda res tako misli, a drugi so kar vedno "na poti", iz prodaje doma gredo v nakup nove hiše: lepše, boljše, večje, na primernejšem kraju . . . pa četudi je treba vse pričeti znova. Od dva tisoč naročnikov MISLI kar 8 - 10 sprememb naslovov na mesec se mi zdi zanimivo visoka številka.

No, pa če naslov spremene, si ne morem kaj: spremenim ga tudi v upravi in zadeva teče dalje. V slabo voljo pa me spravijo primeri, ko naslova ob selitvi ne sporoče, a novi stanovlenci mečejo MISLI enostavno v koš. Včasih vzame celo leto ali še več, da končno le vrnejo en izvod s pripombo, da "imenovani že dolge mesece ne živi več tukaj" . . .

Včasih me obide grenka misel: ko bi imeli MISLI radi, bi jih pogrešali . . . Na srečo je le več takih, ki so jim MISLI tudi v novem domu dobrodošel gost. Takojšnja sprememba naslova je za to najboljši dokaz.

— Urednik in upravnik

Slika na platnicah: Motiv iz okolice Čateža. Tudi številne kapelice dajejo slikovitost slovenskemu svetu. . .

KNJIGE! KNJIGE! KNJIGE!

Poštnina v ceni knjig ni vključena, če vam jih moramo poslati po pošti.

UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA, I. in II. DEL (SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL, PART I. and PART II.) — Izdal Slovenian Research Center of America. — Cena I. dela 8.— dol., drugega 9.50 dol.

SLOVENSKO SLOVSTVO — BERILO (SLOVENIAN LITERARY READER) — A. L. Ceferin (ed.) — Cena 11.— dolarjev.

ANGLEŠKO—SLOVENSKI in SLOVENSKO ANGLEŠKI SLOVAR v eni knjigi, žepna izdaja. — Komac - Škerlj — Cena 8.— dolarjev.

ANTOLOGIJA SLOVENSKEGA ZDOMSKEGA PESNIŠTVA, izdana v Argentini, 280 strani. Vezana knjiga 16.— dol., broširana 13.— dol.

ŠKOF ROŽMAN, I., II. in III.del. — Obsežno delo dr. J. Kolariča, podprto s številnimi dokumenti. Cena vseh treh knjig skupaj je 40.— dol. (Posamezne knjige: prva 7.—, druga 9.— in tretja 28.— dolarjev.)

LJUDJE POD BIČEM — Trilogija izpod peresa Karla Mauserja iz življenja v Sloveniji med revolucijo in takoj po njej. Zares vredna branja. — Cena vsem trem delom skupaj samo 10.— dolarjev.

VERIGE LAŽNE SVOBODE — Zanimivo knjigo je napisal misijonar Andrej Prebil CM. — Cena vezani knjigi 13.—, broširani pa 10.— dol.

POLITIKA IN DUHOVNIK — Zanimivo domače pisana avtobiografija pokojnega izseljenskega duhovnika Msgr. I. Kunstlja. Cena 2.— dol.

SLOVENIAN HERITAGE (Vol. I) — Zbral in uredil dr. E. Gobetz, izdal Slovenian Research Center of America. V angleščini pisana knjiga o slovenskih dosežih v svetu, 642 strani večjega formata, trdo vezana. Vredno branje zlasti mlademu rodu med nami. Cena 18.— dolarjev.

STALINISTIČNA REVOLUCIJA NA SLOVENSLEM I.del. — Odlična študija razvoja dogodkov 1941 — 1945 v Sloveniji. Spisal Stane Kos, izdala Samozaložba v Rimu. Cena 13.— dolarjev.

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO — Izjave prič o teharskih dogodkih v letu 1945 po končani revoluciji. Cena 2.— dol.

V ROGU LEŽIMO POBITI — Opisuje Tomaž Kovač, priča pokola tisočev po končani revoluciji leta 1945. — Cena 2.— dolarja.

PERO IN ČAS I. — Izbor iz pisanja Mirka Javornika od leta 1927 do leta 1977. Obsežna knjiga 529 strani. Cena 15.— dolarjev.

NAŠ IN MOJ ČAS — Zbirko študij etničnih in kulturnih vprašanj je napisal dr. Vinko Brumen, Argentina. Cena vezani 13.—, broš. 10.— dol.

ZEMLJA SEM IN VEČNOST — Pesmi Karla Mauserja. Cena 5.— dol.

misli

(THOUGHTS) — Religious and Cultural Monthly in Slovenian Language — Informativni mesečnik za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji + Ustanovljen (Established) leta 1952 + Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia — Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji + Urejuje in upravlja (Editor and Manager) FR. BASIL A. VALENTINE, O.F.M., M.B.E., BARAGA HOUSE, 19 A'BECKETT ST. KEW, VIC. 3101 — Tel.: (03) 861 7787 — Poštni naslov: MISLI, P.O. BOX 197, KEW, VIC. 3101 + Naročnina za leto 1985 (Subscription) \$ 6.—; izven Avstralije (Overseas) \$ 10.—; letalsko s posebnim dogovorom. — Naročnina se plačuje vnaprej — Poverjeništvu MISLI imajo vsa slovenska verska središča v Avstraliji + Rokopisov ne vračamo — Dopisov brez podpisa uredništvo ne sprejema — Za članke objavljene s podpisom odgovarja pisec sam + Stava in priprava strani (Typing and lay-out): MISLI, 19 A'Beckett Street, Kew, Vic. 3101 + Tisk (Printing): Distinction Printing, 164 Victoria Street, Brunswick, Victoria 3101 — Tel.: (03) 380 6110

IZ RODA V ROD

KO sem leta 1956 preseljal iz Združenih držav Amerike v Avstralijo, se mi je zdelo kaj zanimiva primerjava naše ameriške in avstralske emigracije. V Ameriki sem bil večkrat prisoten pri jubilejnih proslavah raznih društev: če so obhajali petdesetletnico, se mi je ta številka zdelo tako zelo visoka. Še manjše številke so me prevzele — že petindvajset let obstoja slovenske župnije sredi ameriškega tempa življenja se mi je zdelo častitljiva doba in vredna proslavitve.

Australska Slovenija ob mojem prihodu še ni praznovala obletnic. Ko sem prišel, so MISLI imele za sabo komaj štiri cele letnike — ne dolgo prej so se izkopalje iz plenice mimio-grafiranega glasila, današnje revijske oblike pa še niso imele. Melbournsko društvo — prvo na peti celiini — je bilo ustanovljeno dve leti prej, torej še tudi v povojih in svojih pionirskih začetkih. Komaj so se pričela prva združevanja, zbiranje naslovov novodošlih, iskanje zlasti takih rojakov, ki bi bili pripravljeni kaj storiti za skupnost. Vsak, tudi najmanjši uspeh, se nam je zdel vreden naporov in ponosni smo bili nanj.

Danes se spominjam, kako sem iskal in si končno izprosil v uporabo podružnično cerkev-šolo sv. Ludvika (St. Louis, Burnley) in prvokrat zbral vernike v slovenski maši (trideset let bo od tega prihodnje leto), pa dobil na razpolago tudi cerkveno dvoranico, kjer smo se sestajali po maši. V njej smo pričeli tudi Slomškovo šolo — prihodnji mesec bo poteklo petindvajset let od njene ustanovitve. In mesec kasneje istega leta 1960 — v septembru bo srebrni jubilej — sem si od nadškofije izprosil Padua Hall v Kew, zdaj naš Baragov dom. S tem smo melbournski Slovenci dobili svoje središče, ne le dom za številne novodošle fante. Postavili smo najprej lurško votlino za bogoslužje na prostem in končno s prostovoljnimi delom na tenis igrišču pozidali cerkev sv. Cirila in Metoda, prvo slovensko svetišče v Avstraliji. Dvorana pod cerkvijo nam je kmalu služila za prireditve še predno je dobila oder, okna in vrata. Središče je začelo razvijati številne dejavnosti družbenega in kulturnega področja. . .

Srebrni jubilej! Vrsta petindvajsetih let, polnih blagoslovljenega dela za skupnost, za katera mi ni žal prestanega truda, le sprašujem se, kam so odšla tako naglo? In eno vem: **r e d n o j e p r a z n o v a t i!** Noben jubilej naše skupnosti ne bi smel mimo nas! Taka praznovanja jubilejev nas ne delajo stare — le povedo nam, da postajamo zreli in imamo za sabo izkušnje, ki naj jih posredujemo mlajšim. Postati zreli — ali pa, če že hočete: star — nam ni v sramoto, ampak v

božje
misli
in
človeške

LETNIK

34

ŠT. 7

JULIJ

1985

VSEBINA:

- Iz roda v rod* — stran 161
Ob posvečenju novega škofa Metoda Piriha — stran 162
Slomšek in sveta brata
— Dr.F.Kramberger — stran 163
Med našimi rudarji v Franciji
— Marijan Oppelt — stran 165
Slovenik (25-letnica ust.)
— Msgr.M.Jezernik — stran 166
Nekaj o "izdajalcih"
— Kat. Glas — stran 169
Pesem
— Oton Župančič — stran 170
P. Bazilij tipka . . . — stran 171
Izpod Triglava — stran 174
Božja beseda—Kaj je potrebno?
— P. Ciril — stran 176
Adelaidski odmevi
— P. Janez — stran 178
Pesem dveh src — roman
— Florence L. Barklay — stran 179
Naše nabirke — stran 179
Blagovestnikom — pesem
— S. Gregorčič — stran 180
Izpod sydneyskih stolpov
— P. Valerijan — stran 182
Ob slovesu (Senator M.Lajovic)
— stran 184
Pismo iz Afrike
— P. Hugo — stran 185
Z vseh vetrov — stran 186
Kotiček naših mladih
— stran 188
Križem avstralske Slovenije
— stran 189
Dajmo si duška: smeh je zastoj
— pravijo doma — stran 192

NA velikonočni ponedeljek, ki je bil letos obenem praznik Marije Matere Cerkve, je bila v koprski stolnici velika slovesnost: posvečenje novega škofa - pomočnika za koprsko škofijo s pravico nasledstva škofu - zlatomašniku Janezu dr. Jenku. Mlada moč ostarelemu nadpastirju, ki je v letu 1968 kot prvi slovenski škof obiskoval avstralske Slovence in ob otvoritvi slovesno blagoslovil našo cerkev sv. Cirila in Metoda v Melbournu. Sin domače kraške zemlje, kar je našim primorskim rojakom gotovo še bolj pri srcu.

Okoli štiri tisoč vernikov iz koprške škofije in zamejstva, nad 250 duhovnikov in štirinajst škofov je sodelovalo pri posvečenju. Za škofovsko geslo si je novi nadpastir izbral dve besedi: VATE ZAUPAM! Geslo izraža zaupanje v Boga, hkrati pa tudi zaupanje v človeka, v sodelavce, duhovnike in vernike. Škofovski grb ima Marijin monogram, ker je novi škof doma blizu Svete Gore, v spodnjem delu pa kovaško nakovalo, kar je posebna značilnost domačega kraja, ki že dolgo slovi po kovaški obrti.

Mašni plašč je novemu škofu ob posvetitvi poklonilo ljubljansko bogoslovno semenišče. Škofovski prstan so skovali iz poročnih prstanov pokojnega očeta in bolehnere matere. Vanj sta vrezani podobi sv. Cirila in Metoda ter besedi škofovskega gesla. Mitro mu je poklonila domača župnija Leskovec, pastirsko palico, preprosto iz lesa naših gozdov, pa so mu dali v roke duhovniki koprške škofije. Škof Lenič mu je v imenu ljubljanskega nadškofa izročil škofovski naprsni križ, ki ga je svoj čas za škofa Srebrniča izdelal arhitekt Vurnik in ga krasijo slovenski motivi. Svetogorska cerkev ga je podarila škofu Leniču za njegovo posvečenje, zdaj pa se je spet vrnil na Primorsko.

ponos. Sramota bi bila, če bi šla ta leta brezplodno mimo nas in bi ne imeli kaj pokazati — a če bi bilo tako, potem tudi praznovati ne bi imeli kaj. . .

Da, velikokrat grem v spominih nazaj na začetke. Koliko obrazov mi prihaja pred oči. Večina so bili družinski ljudje srednjih let, utrjeni v preizkušnjah begunstva. Malo je bilo takrat med nami starih mamic in starih očetov, pa tudi otrok ne preveč; pač največ mladih parov, ki so se poročili po begunskih taboriščih in odšli v prvo deželo, ki jim je odprla vrata. Sledil je val stotin deklet in fantov, ki so mi s porokami dali veliko dela.

Malo starih mamic in starih očkov tistih prvih let je še med nami: eden za drugim so odšli na božjo njivo. In oni, takrat srednjih let, stopajo zdaj na njih mesto in so danes že upokojenci. Takratni poročni pari puščajo za sabo srebrne jubileje porok, takratne otroke in krščence pa že deset let poročam ter že tudi krščujem njih novi rod. . .

Da, sleherni jubilej priseljene skupnosti je vreden omembe in praznovanja. Osebni jubileji nas spominjajo, da se staramo, jubileji skupnosti pa naj nas le prijetno spominjajo na preteklost in nam dajo novih pobud za bodočnost. Pomladé naj nas! Saj skupnost ne sme umreti v eni generaciji. Od nas vseh zavisi, kako dolgo se bo nadaljevala iz roda v rod.

Metod Pirih
koprski
škof pomočnik
posvečen v Kopru
27. maja 1985

Novoposvečenemu škofu smo poslali čestitke tudi avstralski Slovence in tu je njegov prijazen odgovor:

Presenetili in razveselili ste me s svojimi voščili, dobrimi željami ter molitvami ob mojem posvečenju. Iskrena zahvala vsem!

Prisrčen pozdrav (. . .) vsem duhovnikom, sestram in vernikom v Avstraliji.

Koper, 20. junija 1985

+ Metod Pirih

Članek je napisal mariborski škof FRANC KRAMBERGER, odličen poznavalec božjega služabnika Antona Martina Slomška, ob priliki letošnjega spomina 1100-letnice smrti sv. Metoda. Našel sem ga pod naslovom "Škofova beseda sobratom" v Sporočilih slovenskih škofij (letošnji letnik številka 6) in je namenjen duhovnikom. Objavljam ga, ker je njegova vsebina vredna tudi našega zanimanja. — Urednik

SLOMŠEK IN SVETA BRATA

V ZAČETKU julija obhaja Cerkev na Slovenskem slovesni praznik slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda, sozavetnikov Evrope, glavnih zavetnikov ljubljanske nadškofije in drugotnih zavetnikov mariborske škofije. V jubilejnem letu Metodove smrti ima ta praznik za nas duhovnike poseben pomen, saj so bila duhovniška posvečenja vse do vojne in še nekaj let po njej prav na nedeljo slovanskih blagovestnikov. Zato je ta nedelja za mnoge, posebej za starejše sobrate, spominski dan polaganja rok in izrečenih besed: "Umevaj, kar delaš; ravnaj se po tem, kar opravljaš; živi po skrivnosti Gospodovega križa!"

Letošnji praznik in nedelja svetih bratov nas še posebej spominjata na škofa Slomška, o katerem je zapisal poznavalec naše preteklosti dr. Franc Kidrič v Narodni enciklopediji, da "kot duhovnik in škof zavzema prvo mesto v slovenski zgodovini po Cirilu in Metodu".

Sprejmite ob tem prazniku nekaj misli o škofu Slomšku, ki je bil v svojem osebnem življenju, v duhovniškem in škofovskem poslanstvu do dna duše prežet z duhom sv. Cirila in Metoda. On nam je sveta brata na novo odkril; do kraja je razumel njuno delo; po duhu se jima je tako približal, da je ob njima odkril svoje poslanstvo in nadaljeval njuno delo.

V celovškem bogoslovju je že kot bogoslovec prvega letnika in pozneje kot spiritual vodil za svoje sošolce, pozneje pa za svoje gojence, tečaj slovenskega jezika. V nastopnem govoru, na praznik Brezmadežne 1821, je razodel, da ga k temu ne vodi nacionalizem, marveč zgled solunskih bratov:

"Kakor jutranje sonce vzide izza gore, razsvetli hribe, doline in vse stvarstvo, tako razsvetljujejo apostoli z oznanjevanjem evangelija zgodovino vsakega naroda. Naš narod je dolgo tičal v temi. Sveta brata Ciril in Metod sta z lučjo vere in evangelija, s slovenskim jezikom in bogoslužjem razsvetlila hišo slovenskega ljudstva . . ." Te in podobne Slomškove misli

razodevajo njegovo zgodnjo zakoreninjenost v duhu prvih slovanskih apostolov. Držal se je njunega pastoralno - pedagoškega načela: k slovenskemu verniku naj pride slovenski duhovnik z oznanjevanjem evangelija v domačem jeziku, da bo vera slovenskega človeka nekaj njegovega, domačega, ne pa nekaj tujega ali od drugod vsiljenega.

Kot kaplan je svoje delo nadaljeval v nedeljskih šolah. Leta 1837 je izdal molitvenik "Življenja srečen pot", kjer je mladim predstavil delo in pomen svetih bratov in jih spodbujal, naj ljubijo svoj jezik in narod ter ostanejo zvesti veri svojih dedov.

Za dan svojega škofovskega posvečenja si je izbral god sv. Cirila in Metoda — 5. julij 1846. Od tega dne je bila v njem misel na sveta brata še bolj pričujoča in živa, z njo pa tudi misel na slovenskega človeka, na njegov jezik in njegovo poklicanost. Zato je pogosto ponavljal svoj znani rek: **Sveta vera bodi vam luč, materin jezik pa ključ do zveličavne omike!**

Kot škof je v Novicah objavil za učitelje in vzgojitelje posebno razpravo: "Bratje sv. Cirila in Metoda v naših šolah" in jih spodbudil, naj v svojem poslanstvu posnemajo slovanska apostola.

Leta 1851 je uresničil svojo večletno željo. Ustanovil je posebno molitveno družbo — bratovščino sv. Cirila in Metoda. Od Sv. Andraža v Labotski dolini je šel na posvet k ljubljanskemu škofu Wolfu v Gorici-ane. Od tam se je odpravil v Brežice k duhovnikom na duhovne vaje. Ker je med potjo hudo zbolel, je ostal v Celju pri opatu Vodušku. Voditelju duhovnih vaj p. Serapionu Venclu je izročil pismo, s katerim je duhovnikom razodel, da želi ustanoviti molitveno družbo "za zedinjenje pravoslavnih kristjanov s katoliško Cerkvijo". Udeleženci duhovnih vaj so prebrano pismo sprejeli kot Slomškovo duhovno oporoko, se priglasili za prve člane in Slomškovo zamisel podprli, posebej še Jurij Volc in Luka Jeran iz Ljubljane. Le-ta je bratovščini napovedal vesoljno razširitev in zaprosil

Slomška, naj oskrbi brošuro s podobico svetih bratov. Franc Kosar, župnik pri Sv. Petru pri Mariboru, je predlagal Slomšku, naj prosi papeža Pija IX. za apostolsko potrditev bratovščine. "Zdi se mi, da ima ta bratovščina čudovito bodočnost in da bo med mnogimi dobrimi semeni, ki ste jih vi vsejali, prav to seme obrodilo najbogatejše sadove," je zapisal v svojem pismu.

Slomšek je predloge sprejel in jih uresničil. Novembra 1851 je uradno zaprosil papeža za apostolsko potrditev. Globoka teološka in ekumenska utemeljitev prošnje dokazuje Slomškovo duhovno sorodnost s svetima bratoma.

Ko je Slomšek prejel papeževo potrditev bratovščine (12. maja 1852), jo je razglasil s posebnim pastirskim pismom v slovenskem in nemškem jeziku. To pismo je poslal vsem škofom tedanje srednje Evrope. S tem je bratovščini odprl vrata v svet; prestopil je meje svoje škofije ter posegel v zadeve vesoljne Cerkve.

Osrednja misel Slomškovega pastirskega pisma je bila vabilo "vsem duhovnikom in vernikom, vsem dobrovoljnim ločenim bratom in sestram grške Cerkve, posebej še vernikom slovanskih dežel, da bi se v duhu vere in krščanske ljubezni združili v molitvi za edinost, da bi vsi zaupno klicali k Očetu, naj skrajša

dneve žalostne ločitve, naj na soncu krščanske ljubezni raztopi led slepega sovraštva in odstrani steno razkolništva, saj smo vsi njegovi ljubljene otroci in sodediči Jezusa Kristusa".

Slomškova bratovščina je našla pot v skoraj vse evropske škofije. Ohranjeni seznam kažejo, da so jo sprejeli kristjani na vzhodu v Moskvi, na zahodu v Parizu in na jugu v Aleksandriji. Samo leto dni po Slomškovi smrti (1863), ob 1000-letnici prihoda svetih bratov v naše kraje, je štela 75.000 članov. Ko so duhovniki na Moravskem leta 1891 ustanovili Apostolstvo sv. Cirila in Metoda, je Slomškova bratovščina imela že 157.200 članov. Dobrih trideset let pozneje (1926) se je pridružila temu Apostolstvu, a ostala je še naprej bratovščina vse do danes.

V jubilejnem letu Metodove smrti gledamo v duhu 1100-letno dediščino, ki sta jo sveta brata izročila slovanskim narodom. Naši predniki so si jo izročali iz roda v rod kot baklo življenja. V tej zgodovinski verigi smo na vrsti mi, da to dediščino neokrnjeno ohranimo, jo obogatimo in v medsebojni edinosti naredimo nov člen verskega življenja, na katerega se bo vezala vsa prihodnost Cerkve na Slovenskem. Pri tem nam naj pomaga svetniški škof Slomšek s svojo priprošnjo!

M. Gaspari

Oj, hvala vama iz srca,
solunska sveta brata dva,

ki jezik naš branila sta,
naš jezik posvetila sta!

(Simon Gregorčič)

Slovenci se radi družimo, kjerkoli že smo. Na sliki so člani cerkvenega zbora "Slomšek" v Merlebachu, Severna Francija.

Med našimi rudarji

v Franciji

V MAJSKI številki "MISLI" sem bral o nedavni smrti Msgr. Stanka Grimsa, dolgoletnega slovenskega izseljeniškega duhovnika, ki je posvetil svoje življenje družinam naših rudarjev v Franciji. Ta novica me je spodbudila, da se končno oddolžim njegovemu spominu in spominu tolikih Slovencev, ki so izgubili življenja v francoskih rudnikih.

Ko sem pred nekaj leti s hčerko potoval po Evropi, sva se ustavila tudi pri sorodnikih v Morsbachu. MORSBACH, FORBACH in MERLEBACH so mesta v severni Franciji, komaj par kilometrov oddaljena eno od drugih. Nemško-francoska meja teče od približno deset kilometrov do včasih samo enega kilometra od te z rudo izredno bogate pokrajine.

Tu se je po prvi svetovni vojni naselilo na stotine Slovencev, Dalmatincev in pripadnikov drugih narodnosti, ki so v tistih težkih povojnih časih, kot že tolikokrat v naši zgodovini, šli v svet s trebuchom za kruhom.

Življenje takrat je bilo težavno, skoraj primitivno, nesreče v rudnikih zelo pogoste. Veliko naših rojakov je pokopanih v malih a lepo oskrbovanih pokopališčih. Družine tedensko, navadno ob nedeljah, obiskujejo grobove svojih dragih.

Danes živi tam že tretja generacija, potomci prvih slovenskih rudarjev. Od starejših jih je še nekaj, ki so zdaj stari nad osemdeset let. In med to slovensko skupnostjo je petdeset let živel in služil njihovim dušnim potrebam Msgr. Grims. O tej naravnost legendarni osebnosti sva s hčerko tistikrat veliko slišala v Alzaciji/Moselle, a žal nama ni bilo dano, da bi ga osebno spoznala.

Od veličastnih mest ter zanimivih zgodovinskih dežel, ki sva jih prepotovala, je obisk teh krajev in srečanje s slovenskimi rudarji ostal kot eden najlepših spominov, kar sva jih odnesla iz stare Evrope. Bila sva pač deležna njihove prisrčne gostoljubnosti. In poslušala sva njihove zgodbe: o trdem in nevarnem

delu pod zemljo, kako so si počasi s svojimi rokami – vključno ženskimi – zgradili kamnite domove, kako je smrt neizprosno in pogosto terjala življenja očetov, mladih moških, prijateljev in znancev. . . Nesreča v jami se je ponovno pripetila komaj pred nekaj meseci.

Moram priznati, da nisem nikjer v Evropi našel tako skupnost, tako ozračje, tako značajne ljudi, ki so kljub trpki tujini obdržali svojo slovensko zavest in svojo vero. Prav gotovo velika zasluga za to gre pokojnemu monsignoru Grimsu, ki je dolgih petdeset let "...dajal z rokami in srcem!"

V naši dnevni sobi pomemben prostor zavzema dar – spomin srečanja z nenavadnimi rojaki na zelo uspešnem koncertu v mestu Stiring - Wendel. Dar je v obliki ščita, na katerem visi rudarski pribor – kramp in svetilka. To je bil simbolični dar članov rudniškega sindikata A. A. M. MORSBACH. Čutili so, da jih njihove težke izkušnje v tujih rudnikih duhovno povezujejo z oddaljenimi brati, ki so si morali izklesati novo življenje v daljni Avstraliji.

MARIJAN OPPELT

Pokojni
Msgr.
Stanko
Grims

SLOVENIK

Ob 25-letnici ustanovitve našega papeškega zavoda v Rimu je zanimivo poročilo o začetkih napisal njegov zaslužni rektor MSGR. MAKSIMILIJAN dr. JEZERNIK

OB tem prvem večjem jubileju Slovenika, ko je večina tistih, ki so sodelovali, zbirali sredstva in morda bili pri blagoslovitvi sedanjega sedeža 1973 leta, še živa, se bralec nehote ustavi pri odločnih besedah, ki jih je vodstvo zapisalo za desetletnico zavoda:

“Slovenik bo takšen, kakršnega bomo zgradili – sad plemenitih src, ostal bo spomenik naše darežljivosti.”

Po petindvajsetih letih obstoja Slovenika, ki je medtem postal “papeški zavod”, imajo omenjena plemenita srca pravico vedeti, vodstvo pa jih obvestiti, kakšen je sad njihove takratne darežljivosti.

Tej zahtevi in dolžnosti naj bi odgovorili sestavki, ki bodo izšli v teku jubilejnega leta prav do 22. novembra, ko bo zaključek slavlja. Ti posegi naj bi še enkrat spomnili današnjega bralca o začetkih zavoda, o njegovem petindvajsetletnem delovanju in prikazali naj bi trenutno stanje, ki seveda ne pomeni konca, ampak je usmerjeno k novim in morda še večjim nalogam.

Začetki Slovenika. Pod tem naslovom bi rad predstavil prvo zamisel slovenske cerkvene hiše v Rimu, njeno ustanovitev in pravno priznanje, razne razvojne etape, ki se zaključijo z blagoslovitvijo sedanjega sedeža dne 19. junija 1973 in priznanjem papeških pravic.

POČASNO TLENJE

Kdaj je prišlo kakšnemu Slovencu na misel, da bi dobili tudi mi svoj zavod v Rimu, kot jih imajo številni drugi narodi, tega ni mogoče vedeti. Dokler smo bili Slovenci v stari Avstriji, so pač vsi naši bogoslovci, ki so jih škofje poslali v Rim, vstopili v Germanik, duhovniki v zavod De anima, ki ga vodijo avstrijski škofje, ali pa morda v hrvaški zavod sv. Hieronima. Rimljani so jih poznali kot Avstrijce ali Nemce – slovenska narodnost jim ni bila znana.

Po letu 1918, ko Dunaj ni bil več naša prestolnica in sta slovenski narod ter tudi slovenska Cerkev postala samostojna, nič več podložna tujim nadškofijam, je bil primeren trenutek, da bi se naši cerkveni krogi lahko vprašali, ali ne bi bilo primerno ustanoviti v Rimu lastni zavod. Če že kdaj prej ne, so to vprašanje sprožili takrat, ko so Hrvatje obnavljali svoj zavod sv. Hieronima. Prišli so na dan razlogi za in proti, a

že samo dejstvo, da zavoda nismo ustanovili, pomeni, da odločitev ni bila lahka. Glavno vprašanje je bilo, kako hišo zgraditi in kako jo potem vzdrževati.

Vojna vihra je pokazala, kakšno pomoč bi bil slovenski zavod nudil našim škofom v trenutkih, ko so izgnali nad 300 duhovnikov iz mariborske škofije in škofa Ivana Tomažiča praktično konfinirali; ko je moral prelat Franc Ksaverij Lukman v Rim, da je Piju XII. prinesel točne podatke o stanju škofije. Podobno se je godilo ljubljanskemu škofu Gregoriju Rožmanu, kateremu so zgodovinske razmere naložile silno težko breme med vojno samo, še težje pa po vojni vihri, ko je sam s številnimi duhovniki in bogoslovci delil kruh begunstva.

Edino slovensko oporišče v Rimu je bil pater Anton Prešeren, sorodnik nadškofa Jegliča in škofa Vovka, a kaj, ko je bil v velikem delu zaposlen pri generalni hiši jezuitov kot asistent za slovanske dežele. Naši bratje Hrvatje so bili na boljšem, saj jim je nudil njih zavod sv. Hieronima vso oporo v duhovnem in materialnem smislu.

PRAVNA USTANOVITEV

S prihodom večjega dela ljubljanskega bogoslovja v Italijo (1945) in nato v Argentino, se je pri odgovornih osebah spet zbudila zavest, da potrebujemo v Rimu svoj duhovniški dom. A čas je hitro tekkel in ni bilo ne sredstev, ne potrebnega časa za ukrepanje. Pater Prešeren je od več strani slišal nasvete, da bi bilo bolj pametno kupiti hišo v Rimu, kjer bi se naselili bogoslovci in obiskovali papeške univerze, kot pa njihova preselitev v daljno Argentino.

Z imenovanjem patra Prešerna za odgovorno osebo pri ljubljanskem bogoslovju v Argentini, je pater prevzel odgovornost za njihovo vzgojo. Nenadoma se je znašel pred dejstvom, da je bilo treba najti mesto za dva duhovnika, ki sta končala redn študij v Argentini in bi bila rada nadaljevala teologijo v Rimu. V rimskih zavodih se je še čutil povojni duh in pater ni uspel najti primerne doma, kamor bi poslal duhovnika. Podobno se je zgodilo pozneje, ko je mariborski škof poslal v Rim na študij moralke duhovnika Štefana Šteinerja. Kljub vsem priporočilom svetega sedeža ni bilo zavoda, ki bi ga sprejel

pod streho. Končno ga je zaradi osebnih zvez sprejel rektor vzhodnega zavoda Damascena.

V tej stiski je pater Prešeren poslal novodošleca iz Argentine v slovensko hišo na Via dei Colli 8, last Zadruga Piave, prepričan, da je bila ustanovljena za duhovnike. Sam je prevzel uradno odgovornost za oba duhovnika-študenta in tako začasno rešil problem.

Stalna rešitev pa je zahtevala, da cerkvena oblast ustanovi slovenski zavod. V dogovoru s škofom Vovkom, ki je prišel v Rim na obisk in je bil pravni predstojnik slovenskega bogoslovja v Argentini, sta napravila vlogo na sveti sedež za ustanovitev slovenskega zavoda. Čez nekaj dni je pater Prešeren dobil odgovor, s katerim je Kongregacija za semenišča in univerze ustanovila dne 22. novembra 1960 Slovenski zavod v Rimu. Da je dokument nekaj važnega, potrjuje dejstvo, da ga je pater na slavo božičnice rimskih Slovencev v palači Salvati javno prebral. Navdušenje je bilo veliko in zapeli smo zahvalno pesem.

Veliko težji je problem že omenjene hiše na Via dei Colli 8, ki je bila juridično last Zadruga Piave. Osebnemu prepričanju patra Prešerna, da je hiša namenjena duhovnikom in je torej naravni sedež novega inštituta, se je zoperstavilo vodstvo hiše, češ da je namenjena socialnim potrebam beguncev; oba duhovnika iz Argentine sta dosledno le gosta in novoustanovljeni zavod nima pri njej nobene pravice. Podobna težava je bila ob imenovanju rektorja, ker se razne težnje niso osredotočile na isti osebi. Tako je pater Prešeren sam postal rektor in poveril upravniku hiše vsakdanje ekonomske posle.

Pater Prešeren je točno vedel, da to ni prava rešitev. Zelo si je prizadeval, da bi premostil stališča posameznikov, ki so vztrajali pri svojem. Vse to je silno

neugodno vplivalo na že ostarelega patra, ki je vidno slabel. Vse je kazalo, da ni izhoda – na veliko žalost, ker je medtem iz Slovenije na študije že prišel prvi duhovnik in je bilo treba najti zanj prostor v bogoslovju.

Ko je bilo vse temno in nejasno, je prišel iz Anglije apostolski duhovnik Ignacij Kunstelj in pregovarjal sobrate, da je treba vendar najti rešitev. Nagovoril je patra Prešerna, naj si najde mladega pomočnika, ki bi prevzel odgovorno delo ter skupno z duhovniki izpeljal uresničitev ustanove. S svoje strani je obljubil znatno ekonomsko pomoč Slovencev na Angleškem, med katerimi je deloval.

Dne 7. januarja je pater Prešeren, ko je bil že na bolniški postelji, poklical k sebi podravnatelja Zavoda za širjenje vere Maksimilijana Jezernika ter mu izročil papeško imenovanje za pro-rektorja Slovenskega zavoda.

S težkim korakom sem odhajal iz bolniške sobe, od bolniške postelje patra Prešerna, ki se ni več dvignil in je umrl na god svetega Tomaža Akvinskega dne 7. marca 1965. Novi pro-rektor je torej zastoj upal na pomoč patra Prešerna – je pa dobila slovenska rimska ustanova z njegovo smrtjo svojega nebeškega zaščitnika.

URESNIČITEV

Ob prevzemu vodstva Slovenskega zavoda je bilo treba urediti več stvari. Najprej vprašanje študentov, saj so se dotoku duhovnikov iz Argentine odpirala vrata Slovenije in upati je bilo, da bodo od tam prišli lahko v večjem številu. Dalje imenovanje predstojnikov, urediti pravno priznanje ustanove, preskrbeti primerno hišo in pripraviti statut s pravilnikom.

Sveti sedež je v kratkem imenoval za podravnatelja

SLOVENIK
na Via
Appia Nuova
v Rimu

Msgr. Janeza Vodopivca, za spirituala p. Karla Truhlarja in p. Antona Legiša, znanega izvedenca v administraciji pri klaretincih, za ekonoma. Sestava vodstva je imela očitno taktično potezo, da bi z njihovim poznanjem olajšali uresničitev zavoda.

V sorazmerno kratkem času je bil sestavljen statut s pravilnikom, pri katerem so nam pomagali z nasveti drugi zavodi in Kongregacija za semenišča. Kongregacija ga je odobrila 21. majnika 1965. To nam je omogočilo vložiti vlogo pri italijanskih oblasteh za priznanje pravne osebnosti Slovenika. Ta proces je sicer dolg, a sreča se nam je nasmehnila in 4. novembra je prišel dekret, s katerim je postal Slovenik ne samo slovenska cerkvena ustanova, ampak tudi pravna oseba v državi Italiji.

Novo vodstvo je bilo mnenja, da zavod nujno potrebuje hišo, ki bo zadostovala primernemu številu študentov, imela primerno kapelo in tudi prostore za družabno življenje rimskih Slovencev. Hiša na Via dei Colli se je zdela sama po sebi neprimerna, saj je bila zgrajena za družinsko življenje. Tako smo spoznali, da je treba zgraditi novo hišo. V ta namen je napravil znani rimski arhitekt Saverio Busiri-Vici načrt, ki ga je občina v kratkem odobrila. Z denarjem, ki se je stekel v prvih mesecih, z znatnim darom angleških Slovencev, je bilo kupljeno zemljišče na notranji strani rimskega cestnega obroča.

Trem duhovnikom-študentom, ki so bivali na Via dei Colli, so se v oktobru 1965 pridružili dva duhovnika iz Slovenije — Franc Rozman in Rafko Valenčič, Ivan Rebernik iz Rima in Jože Markuža, novomašnik Papeškega ruskega zavoda, ki je prevzel službo prefekta ter se z ostalimi naselil v hiši misijonarjev Consolata. Dne 11. novembra 1965 je nadškof Pogačnik pri mesečnem srečanju rimskih Slovencev razglasil cerkveno otvoritev Slovenskega zavoda v Rimu.

Vse je kazalo, da slovenska javnost ni bila pripravljena na to novico: večina jo je sprejela z veseljem, nobeden pa je ni posebno oporejal.

ZAPLETENI VOZLI

Na prvi pogled se zdi, da se je vse steklo v najlepšem redu in smo končno dospeli do cilja. Dejansko pa je bilo stanje precej drugačno. Vsi predstojniki, razen prefetka-študenta, so stanovali vsak na svojem kraju. Študentje so bili razdeljeni med Consolato in Via dei Colli. Načrt, ki ga je občina odobrila, je propadel, ker zaradi pomanjkanja sredstev nismo začeli graditi. Slovenska javnost se je začela vpraševati, kakšen bo značaj zavoda: ali bo res duhovna ustanova, v katero sme narod imeti zaupanje. Čez dve leti so nas misijonarji Consolata odslovili in je bilo treba iskati novo stanovanje, ki smo ga dobili pri krščanskih bratih na Via Aurelia. Število študentov je zraslo, saj jih je bilo že kar petnajst, a razdeljeni so morali biti na tri inštitute — Fratelli Cristiani, Collegio Teutonico in pa Russicum. Denar je sicer prihajal, a bilo ga je vse premalo, da bi začeli graditi . . .

Dne 9. majnika 1969 je papež Pavel VI. blagoslovil kamen, ki smo ga dobili iz bližine groba sv. Petra, kar je vidno podčrtalo, da gredo dela naprej. Obenem pa je pokoncilski veter začel prazniti redovniške hiše, namesto da bi jih polnil, in nekateri redovi so začeli prodajati poslopja. To je postavilo vodstvo Slovenika pred dilemo: graditi ali kaj kupiti?

Medtem smo se neprestano priporočali svojim dobrotnikom na zemlji in v nebeški domovini, da bi nas prvi ne prenehali podpirati in da bi nas drugi razsvetljevali in vodili po pravi poti.

In molitev ni bila zastoj.

Vsa Cerkev se zahvaljuje Tebi, vsemogočnemu troedinemu Bogu, ki si poklical slovanske narode v občestvo svojih vernih. Zahvaljujemo se Ti za njih doprinos k vesoljni dediščini. Papež slovanskega rodu ti je še posebno hvaležen za vse to. Naj ta doprinos nikoli ne jenja bogatiti Cerkev, evropsko celino in ves svet! Naj nikoli ne odpove v Evropi in današnjem svetu! Naj ne bo pozabljeno v spominu naših sodobnikov!

Želimo ohraniti v celoti vse pristno in vredno, kar so prinesli slovanski narodi in še prinašajo k duhovni dediščini Cerkve in človeštva! Vsa Cerkev se zaveda tega skupnega zaklada, izjavlja duhovno vzajemnost z njimi in potrjuje svojo lastno odgovornost evangeliju ter delu zveličanja, h kateremu je poklicana tudi danes, povsod po svetu in do konca časov. Nujno je segati v preteklost, da v luči preteklosti razumemo današnjo resničnost, v pričakovanju bodočnosti ob pogledu na jutri, kajti poslanstvo Cerkve je vedno naravnano in obrnjeno k zanesljivemu upanju v bodočnost.

(Iz papeževe enciklike Slavorum Apostoli, ob priliki 1100-letnice smrti sv. Metoda, 2. junija 1985)

Nekaj o «izdajalcih»

Članek je objavil "Katoliški glas", ki izhaja v zamejski Gorici. Sprejel sem ga v MISLI zlasti kot odgovor tistemu, ki mi je po naši junijski številki poslal nepodpisano pismo in napadel naš list, da "časti spomin na narodne izdajalce". Sicer je članek pisan primorskim rojakom in se imenoma dotakne le nekaterih tamkajšnjih "izdajalcev", ki so bralcem več ali manj znane osebnosti. Naj bi tudi našim bralcem razčistil pojme!

BILI so časi na Slovenskem, ko je bila ena najbolj rabljenih besedi — "izdajalec". To so bili časi vojne in revolucije, pa leta po končani vojni. Tudi danes je to besedo slišati in letos zlasti v maju, ko obhajamo 40-letnico konca druge svetovne vojne, na Slovenskem in v Jugoslaviji pa tudi zmago komunistične revolucije. Zato nujno prihajajo na dan tudi spomini na tiste dogodke in ljudi.

Kaj pomeni v slovarju komunistične partije beseda "izdajalec"? Da moremo razumeti vsebino te besede v pojmovanju partije, se moramo ozreti v dobo Josipa Stalina in njegovih čistk v tridesetih letih našega stoletja.

Gojko Nikoliš, star partijec in španski borec, piše v "Naših razgledih": "Stalinovi procesi so trajali, glave so padale, in to glave starih boljševoikov — zakaj? Le kako more star boljševoik namenoma postati ameriški, nemški in kdove čigav vohun — mednarodni vohun, izdajalec? Kako to?"

SRAMOTILNA NALEPKA ZA NASPROTNIKE KOMUNIZMA

Da se je Stalin rešil svojih tekmecev in lahko uvedel svojo absolutistično oblast v Sovjetski zvezi, ali "kult osebnosti", kot je dejal N. Hruščev, je svoje tekmece obtožil vohunstva, jih postavil pred sodišče ter jih obsodil kot "izdajalce". Podobno je počel z ukrajinskimi kmeti ob prisilni kolektivizaciji v začetku tridesetih let: milijone in milijone ljudi je obtožil izdajalstva, jih postrelil ali poslal v Sibirijo. Saj je beseda "izdajalec" najbolj primerna nalepka, ki jo lahko vsak čas pritisneš na čelo svojemu nasprotniku, da opravičiš njegovo nasilno smrt in mu pri tem odvzameš še moralno čast.

To metodo je do viška pripeljal Stalin in z njim njegovi zvesti občudovalci. Tako je francoski komunistični voditelj Maurice Thorez leta 1938 trdil, da so prvosodni organi v Sovjetski zvezi (tajna policija NKVD) naredili zelo veliko uslugo stvari miru, ko so neusmiljeno udarili po trockistično-buharinovskih "izdajalcih" ter "morilcih" in "agentih" gestapa, "petokolonaških" (NR 22. febr. 1985). Podobno so mislili vsi pravoverni partijci tistega časa, tudi slovenski in jugoslovanski.

SLOVENSKI KOMUNISTI PO STALINOVNI POTI

Izšolani v Sovjetski zvezi so slovenski komunisti prinesli s seboj tudi stalinistične metode za boj zoper "sovražnika". Med temi je bila tudi ta, da nasprotnika razglasiš za "narodnega izdajalca", Saj ni potrebno, da iščeš in dokažeš njegovo krivdo, dovolj je, da mu daš vzdevek izdajalca. Ljudstvo, ki ne misli rado, bo verjelo in zadeva je rešena.

"Človek je po svojem zaznavanju omejeno bitje. Povprečnež rad sprejema neresnice (še bolj velja za polresnice — op.). Povprečen človek se ne pogloblja v bistvo stvari, temveč želi biti podložnik, želi se pokoravati višji pameti, da mu ni treba misliti," pravi G. Nikoliš v istem intervjuju. To smo izkusili med vojno neštetokrat, ko so koga likvidirali kot "izdajalca". "Je že kaj naredil," so ljudje ponavljali. Kaj je naredil, pa niso vpraševali.

Na ta način so se vršile sodbe in likvidacije med vojno in po vojni. "Izdajalci" so postali škofje (Rožman, Stepinac, Margotti), duhovniki (Piščanc, Sluga, Anton Pisk v Kanalu, Izidor Zavadlav v Gorenjem polju), dekleta, celo otroci, fantje, možje, žene, starci in starke. Po vojni pa so prišli v to vrsto celo "dachauci", Nagodetova skupina in drugi.

V kategorijo "izdajalcev" si lahko uvrstil kogar koli, ker po Stalinovo ni bilo potrebno iskati dokazov o izdajstvu. Večkrat ni bilo niti sence kake krivde, le medel sum ali možnost, da si škodil partiji in narodnoosvobodilni borbi. Posebno težka krivda je bila, če si se upal govoriti proti komunizmu ali širiti kako literaturo. Zaradi tega so kanonika Mirka Brumata razglasili za "izdajalca", četudi je samo pridikal in molil. Smrti je ušel, ker se je 2. maja 1945 umaknil iz Gorice. Še več "izdajalcev" je bilo drugod po Sloveniji, posebno v tedanji Ljubljanski pokrajini. Tam so jih šli na desetisoče. Ob koncu vojne so v maju in juniju 1945 pobili nad deset tisoč "izdajalske hlapčevske domobranske vojske" (Mitja Ribičič, NR 28. dec. 1984).

Ko človek sedaj po štiridesetih letih od tistih časov gleda nazaj, se mora zgroziti, da smo Slovenci

bili "narod izdajalcev". Saj jih nikjer v Evropi niso poznali toliko.

MISLITI S SVOJO GLAVO JE ZA PARTIJO ZLOČIN

Kako to? Zelo preprosto. Med vojno in hitro po njej je na Slovenskem šlo za zmago revolucije in za slepo vero v partijsko vodstvo, v Stalina in v Sovjetsko zvezo. To je trajalo do preloma s Stalinom poleti 1948. V prej omenjenem intervjuju je namreč naslednja izpoved: "Mislil sem (v mladih letih), da je Stalin nesmrten in da je dialektični materializem vsemogočen ter da je mogoče s sovjetsko znanostjo kot vsemogočno ustvarjati čudeže, v kakršne smo verjeli: da je pšenični klas velik kot koruzni storž . . . Šlo je za samovoljno podrejanje absolutistični disciplini, kot popolno vero v vse, kar prihaja "od zgoraj", iz višjih forumov za vero v partijo . . ." Iz samopodrejenosti partiji in iz vere vanjo je mogoče razumeti, zakaj so nastali "izdajalci". Bili

so ljudje, ki so mislili s svojo glavo in se niso podrejali temu, kar je prihajalo "od zgoraj", ki niso kot ovce tekali za partijo in njenimi gesli.

Da je ironija še večja: leta 1948 je v Stalinovih očeh in pred partijami vsega sveta postal "izdajalec" tudi Tito in jugoslovanska partija, ker sta se uprla sovjetski partiji.

Zaključimo z dr. A. Sfiligojem. Po končani vojni so ga jugoslovanske oblasti aretirale in zaprle v Ajdovščini. Rešil ga je dr. Dinko Puc, bivši ban v Ljubljani. Boris Krajgher, tedanji načelnik OZNE za Primorsko, je odvrnil: "Sfiligoj je vendar proti nam." A so ga le izpustili, da ni končal kot "izdajalec", kakor toliko drugih v istem času. Zato dr. Sfiligoj zaključuje: "Ni treba, da kaj zagrešiš proti zakonu – kriv si zločina že samo zato, ker nisi komunist in moraš zaradi tega pred vojno sodišče."

Beseda "izdajalec" v izrazoslovju komunističnih partij ni torej nujno povezana s kakim zločinom, še najmanj pa s kakim resničnim izdajstvom.

PESEM

*Šla sva na goro, na hrib
jaz in otec moj,
širji in širji vsak hip
božji bil svet pod menoj.*

*Pisane loke poglej,
mračno lesovi šume,
bistre potoke poglej
in domačijice tel*

*Pa nad vsem stvarstvom je mir
sonce razlilo blesteč . . .
nama, le nama nikjer
mirnega mesta ni več . . .*

*Vrhu goré sva sedaj –
otec razpel je roké:
"Bože, o Bože – ta raj!"
Kak so drhtele roké!*

Oton Župančič

+ MISLI so zopet pozne in tako tudi že lahko poročam o našem letošnjem proščenju. Imeli smo ga izjemno na drugo julijsko nedeljo namesto na prvo kot običajno, da smo tako mogli imeti med sabo visokega gosta. Melbournski nadškof Francis Little je bil namreč na prvo nedeljo že oddan na dveh krajih za birmo, na drugo pa nam je rade volje ustregel.

Prišel je s svojim tajnikom za deseto mašo in ostal z nami do pol dveh, ves čas izredno dobro razpoložen. Pred oltarjem ga je v imenu naše narodne skupine pozdravil Marko Zitterschlager, otroški par v narodni noši pa mu je ob dobrodošlici poklonil slovenski sopek nageljnov ter reliefno podobo Marije Pomagaj.

Nadškofova želja je bila, naj bo slovesna maša v našem jeziku. On je bogoslužje v angleščini začel in nato vodil s sedeža. Po evangeliju je zelo lepo govoril o naših zavetnikih in v šaljivem tonu primerjal naše slavje častitljive 1100-letnice Metodove smrti s komaj 150-letnico, ki jo letos obhaja naša dežela Viktorija, oz. dvestoletnico avstralskega naseljevanja, ki se ji bližamo. Nadškof je tudi začel in zaključil prošnje za vse potrebe, za katere se je zvrstilo devet naših rojakov, raznih starosti in stanov. Prejel je obhajilo pod obema podobama in pomagal obhajati, na koncu pa je vsem navzočim podelil slovesni škofovski blagoslov.

V dvorani nadpastirja ni vzdržalo pri mizi za goste. Šel je okrog in imel za vsakega prijazno besedo ter dobrodušen smehljaj. Mnogi so ga prvič srečali in bili presenečeni nad njegovo preprostostjo. Tako je tudi on doprinesel, da je bilo razpoloženje v dvorani za

Fr. Basil A. Valentine, O. F. M.,

*SS. Cyril & Methodius Slovene Mission,
Baraga House, 19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101
Telefon: (03) 861 8118 in (03) 861 7787*

*Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House, 4 Cameron Ct., Kew, Vic. 3101
Telefon: (03) 861 9874*

res domače. Ob znanih zvokih ansambla "Večerni zvon" smo se vsi naklepetali in najedli, saj so bile mize obložene še bolj kot so navadno za take priložnosti.

Ko je s kora po obhajilu zadonela prelepa pesem "Marija skoz' življenje", je nadškof sam zase brundal melodijo, meni pa kasneje zašepnil: "To pesem pa poznam — sem jo že v Rimu slišal. . ." Ko je namreč študiral v Rimu, se je seznanil tudi s prvimi Slovenci - študenti na Propagandi, ki so seveda tudi peli. Tam je bil pod nadzorstvom našega Msgr. Maksimilijana Jezernika. (Z naše slovesnosti smo mu poslali razglednico s pozdravi, kakor tudi nadškofu Šuštarju.)

Predno se je nadškof popoldne poslovil, si je ogledal

**Nadškof
FRANCIS
LITTLE
je bil ves
nasmijan
med našo
mladino**

Nadškof med bogoslužjem božje besede

dal še našo knjižnico in zlasti pokazal zanimanje za faksimile naše prve tiskane biblije pred štiristo leti. Elica Rizmalova, napovedovalka slovenske oddaje na 3EA, pa ga je ujela za kratek intervju, ki je bil na jutranji slovenski oddaji naslednjega dne.

Vsekakor je nadškof Little bolj priden za pisanje pisem kot pa urednik MISLI: že naslednji dan sem prejel njegovo pismo zahvalo (ima datum nedelje, je torej pisal že na večer našega proščanja) za povabilo med nas in za prijetno srečanje z našo narodno skupino. Vse člane skupnosti očetovsko pozdravlja in se vsem udeležencem zahvaljuje za izkazano gostoljubnost.

Tudi moja iskrena zahvala nadškofu za nepozabni obisk med nami, njegovemu tajniku, gostom frančiškonom ter vsem, ki ste v cerkvi ali v dvorani kakor koli pomagali, da je slovesnost tako lepo uspela. Posebna zahvala gospodinjam, ki ste mize napolnile s svojimi dobrotami.

+ Za našo slovesnost je Ivan Mejač zopet naredil odlično torto, ki je bila prva nagrada srečolova (poleg pavlove, dveh steklenic vina in cvetlične vaze). Torto je zadela gospa Francka Podrivola. — Srečolov je prinesel našemu Skladu za bodoči Dom počitka vsoto 180.35 dolarjev.

+ Iskrena zahvala vsem, ki ste ali pa še boste sodelovali pri proščenskem darovanju, ki je eden naših treh darovanj v letu (poleg tega sta še božično in veliko-nočno). Ciril-Metodovih darilnih kuvertic se je doslej

vrnilo 198 s skupno vsoto 3,403 dolarjev. Bog povrni vsem!

+ Krsta naj tokrat omenim v naši cerkvi dva: Dne 8. junija je krstna voda občila Daniela — iz Burwooda ga je prinesla družina Petra Pajiča in Julijane r. Mužicka. — Dne 7. julija pa je bil krščen Jason Nicholas, ki je prvorojenec v družini Terryja Manfreda Damrow in Helge Marije r. Merzel. Prinesli so ga iz St. Albansa. Obema družinama naše čestitke!

+ Poroko smo imeli na dan 16. junija, ko sta se pred našim oltarjem srečala Stephen John Torr in Susanna Sabadin. Ženin je avstralskega rodu, rojen v Yallournu in krščen v Newborough, nevesta pa je iz slovenske družine, rojena v Carltonu in krščena v Eppingu. Želimo jima vso srečo na skupni življenjski poti!

+ Vesel sem, da bivši Baragovci vedno radi priskočijo na pomoč, če je v Baragovem domu kaj nujnega popravila, no, pa tudi drugi mojim prošnjam radi ustreejo. Zlasti pleskanja je vedno kaj, da stara hiša izgleda malo lepše. Pred nekaj meseci, ko sem selil izdeležstvo v novo sobo, nam je pleskal Videk Kuzmanovič, v juniju pa se je na hodnik pred sobami za goste spravil Štrancarjev Karlo. Obema Bog povrni! V kratkem bomo pleskali stanovanje pri naši kuhinji, ki je za gospodinjstvo osebje našega hostela. Tu bo poleg sestre Eme kmalu stanovala tudi sestra Petra. Cekov Štefan in Kravoš Franc sta obljubila roko.

+ V torek 2. julija smo imeli pogrebno mašo za po-

kojno MARIJO SMOLJAN. Dobila je zadnje počivališče pri svojem možu Cirilu, ki smo ga pokopali pred leti na carltonskem pokopališču. Sožalje sinu Metodu, ki je zelo lepo skrbel za svojo ostarelo mater! – V sredo 3. julija pa je bila v naši cerkvi spet maša zadušnica: rojak IVAN MARCINA je v noči od sobote na nedeljo 23. junija umrl v parku v Carltonu. V jutru ga je našla policija. Žalostna in samotna smrt! Pokojnik je bil rojen dne 19. aprila 1934 blizu Idrije, v Želinu, Straža pri Cerknem. Z ženo Pavlo r. Abram sta prišla v Avstralijo leta 1959 in si ustvarila svoj dom v Glenroyu. Po poklicu je bil zidar in sta z bratom (tudi zidarjem) pomagala pri gradnji naše cerkve. Žal je pokojniku pijača uničila zakon, mu vzela dom in končno zaslužek. Zelo rad je pomagal drugim, sebi pa ni znal pomagati. Nekaj časa je bil tudi pri nas v Baragovem domu, žal pa ni bilo več dovolj močne volje, da bi mogel začeti znova. – Ob krsti smo v cerkvi na predvečer pogreba zmolili rožni venec za pokoj njegove duše. Zadnji domek na svetu je našel med našimi skupnimi grobovi keilorskega pokopališča. Gospod mu daj svoj mir, domačim pa izrekamo iskreno sožalje!

+ Večerno mašo bomo imeli na dan sv. Ane in Joahima (petek 26. julija), na prvi petek v avgustu (2. avgusta) in seveda na četrtek 15. avgusta, ko obhajamo zapovedani praznik Marijinega vnebovzeta.

V Wodongi bo slovenska maša na nedeljo 28. julija ob petih popoldan, v Morwellu pa na nedeljo 25. avgusta zvečer ob sedmih. Vabljeni!

+ Upam, da bo ta številka MISLI vsaj Melbournčane dosegla pred zadnjo nedeljo v mesecu, ko bo imel v Baragovi dvorani pod cerkvijo svoj poslovilni koncert ansambel Štatenberg. Koncert bo po deseti maši, s pričetkom ob enajstih (ne šele popoldne, kot je bilo prvotno javljeno), da ne bo treba po maši nikomur hiteti domov in takoj nazaj. Dvoranska kuhinja bo poskrbela za lačne želodce. Po končanem koncertu se boste lahko tudi zavrteli ob domačih n. l. lodijah. Vstopnice so po deset dolarjev za sedež.

Članom ansambla želimo srečen povratak v Nemčijo, v bodočnosti pa še veliko lepih uspehov.

+ Nabiralne pole za letošnji WALKATHON so že na razpolago. Mladina bo spet hodila skoraj dvanajst kilometrov v prid našega bodočega Doma počitka na tretjo septembrsko nedeljo (15. septembra), ko obhajamo Dan ostarelih ter so naši dobrodošli gostje dragi upokojeenci.

+ V pismu ob priliki proščenja sem pred dvema letoma objavil tudi finančno poročilo našega Sklada za Dom počitka za vsa leta od prvih početkov. Letošnjemu pismu pa sem dodal poročilo za zadnji dve leti,

ker se mi zdi prav, da zlasti številni darovalci vedo, kako izgleda finančno stanje nabirke.

Pred dvema letoma je bilo zbranega vključno s posojili 76,690.88 dolarjev. V teh dveh letih smo tej vsoti dodali 362,095.94 dolarjev. Ta vsota vključuje darove (24,322.95 dol.), naše organizirane nabirke kot je Walkathon (11,770.73 dol.) zasebna posojila brez ali na nizke obresti (25,900.00 dol.), stanarino od zdaj že porušenih stanovanj na zemljišču (15,821.31 dol.), bančne obresti na naloženi denar (39,511.42 dol.), prodajo hiše podedovane po dobrotnici Mary Gosson (76,156.99 dol.), prodajo hiše podedovane po dobrotnici Eileen Cody (168,611.64 dol.). Med darovi so vštete tudi zapuščine Antona Vouka (800.00 dol.), Marije Brešan (500.00 dol.) in Aleksandra Šuca (1,000.00 dol.).

Izdatki teh dveh let pa so znesli 30,754.02 dolarjev. Tu so všteti davki na zemljišču za Dom počitka (občinski in MMBW) in zavarovalnina (7,281.34 dol.), nujna popravila na zdaj že porušenih stavbah na zemljišču (1,632.68 dol.), povrnitev obresti na zasebna posojila (13,000.00 dol.), stroški rušenja obeh starih stavb na zemljišču (8,750.00 dol.) in administrativni stroški (90.00 dol.).

Po odbitju izdatkov od vsote dohodkov imamo danes za Dom počitka zbrano vsoto 408,031.90 dolarjev., ki je varno naložena na visoke obresti pod imenom: Slovene Mission - Old age Home Fund. Bog nas je zlasti z zapuščinama obeh avstralskih dobrotnic pogledal skozi veliko okno – hvaležni mu bodimo in radi darujmo v Sklad Doma počitka tudi v bodoče, da ne bo zastoja, ko bomo enkrat začeli. Ta naš projekt je zares vreden sodelovanja nas vseh!

Zahvala Marku Zitterschlagerju, ki je naš računovodja in že vsa leta vzorno skrbi za računске knjige.

Eden številnih nadškofovih razgovorov v dvorani

SLOVENC imamo v "LETU POKLICEV" 1985 24 novomašnikov. Med temi je škofijskih 14 (šest jih ima ljubljanska nadškofija, šest mariborska in dva koprška škofija), redovnih pa je 10 (med temi štirje salezijanci, dva frančiškana, dva lazarista, en kapucin in en jezuit). V današnjem pomanjkanju duhovniških poklicev – kar lepa žetev, saj se še veliki narodi in nekoč cvetoče nadškofije ter škofije še vedno borijo s krizo poklicev. Res še ta naša številka ni dovolj za izpolnjenje vseh praznih mest, ki so nezasedena že vsa leta po zadnji vojni in ki se praznijo s smrtjo ostarelih duhovnikov. Vendar bodimo Bogu hvaležni za to število novomašnikov in ne pozabimo jih v molitvah, da bi ostali zvesti svojemu poklicu in bili res dobri pastirji božjega ljudstva.

Tu še nekaj drugih zanimivosti ob novomašnikih: Povprečna njihova starost je 27 let. Najmlajši ima 25 let, najstarejši pa 35 let (to je pozni poklic, bivši mizarški mojster). V Sloveniji je bilo vedno največ duhovniških poklicev iz kmečkih družin. Ker število pravih kmetov iz leta v leto pada, raste pa število kmečko-delavskih družin, je letos število novomašnikov iz kmečkih družin že enako številu iz kmečko-delavskih družin, in sicer devet. Šest novomašnikov se je rodilo v delavskih družinah.

Če vzamemo povprečje, letošnji slovenski novomašniki izhajajo iz družin, ki naj bi imela pet ali šest otrok. Posamezni primeri pa nam pokažejo, da dva novomašnika izhajata iz družin z 11 in z 10 otroki, dva novomašnika imata doma še po 7 bratov in sester, ostali pa jih imajo od 2 do 5. Letos nimamo nobenega novomašnika, ki bi bil sinček-edinček. Sicer je splošno znano, da v družini z več otroki pogosteje rastejo duhovniški poklici kot pa v majhnih zakonskih skupnostih.

"**OGNJIŠČE**", priljubljena slovenska mladinska verska revija, ki izhaja v Kopru, ima za seboj že dvajset let življenja. Izdajajo jo vse tri slovenske škofije, da z njo nudijo katoliški mladini na prikupen način nekaj verskega, ali vsaj na zdravi moralni podlagi. Težav pri urejevanju in izdajanju ne manjka, zato pa je še več vreden uspeh, ki kar diha božji blagoslov.

"Ognjišče" je začelo izhajati leta 1965 v 1.300 izvodih, lansko leto pa je število izvodov – 100.000.

Z ozirom na število slovenskega prebivalstva in veri nenaklonjene razmere je ta številka uspeh, ki zasluži samo odobravanje in iskrene čestitke. Poleg mladinske revije pa uredništvo oz. uprava "Ognjišča" izdaja tudi katoliški mladini primerne knjige. Doslej jih je izšlo 70 v skupni nakladi 950.000 izvodov.

CEST je v Sloveniji 14.033 kilometrov. Od tega je magistralnih 1232 kilometrov (tu je vključenih tudi 150 kilometrov avtocest), 3697 jkilometrov je regionalnih, 9104 kilometrov pa lokalnih cest. A stanje cestnih objektov v Sloveniji je kritično, saj cestno gospodarstvo težko pokriva stroške za vzdrževanje.

V sedmih cestnih podjetjih je vključenih nekaj nad 4000 cestnih delavcev. Dan 28. junija praznujejo kot "dan cestarjev", kot spomin na leto 1961, ko je bil sprejet zakon o cestnih podjetjih, ki je predal ceste v upravljanje cestnim delavcem.

GLAVNA poletna turistična sezona je že v polnem teku in zlasti slovenska morska obala je polna gostov. Isto poročilo pa dodaja, da je za turiste najbolj zanimivo vzdušje na Bovškem, kjer poletje še vedno podaja roko zimi na visokogorskih smučiščih v Kaninu. Saj se ne zgodi vsako leto, da so kaninska smučišča odprta in polna navdušenih smučarjev celo v prvem tednu julija. Gondolska žičnica je smučarje prepeljala na goro ob sedmi uri zjutraj, vrnitev v dolino pa je bilo okoli poldne. Vreme se res čudno obrača po vsem svetu. Le kaj nam bo še prineslo v naslednjih letih?

PROIZVODNJA SLADKORJA jr bila lani v ormoški tovarni zelo uspešna. Predelali so 250.468 ton sladkorne pese in dobili 31.953 ton sladkorja, 7.696 melase ter 10.000 ton pesnih rezancev. Poročilo pravi, da je bila zmogljivost tovarne izkoriščena osemdesetodstotno, izkoristek sladkorja pa malo manj kot sedem

sedeminosemdesetodstoten. Pa so kljub temu imeli izgubo, ker je razmerje med ceno sladkorja in sladkorne pese prenizko. Ceno sladkorja drže umetno nizko, da tako zavarujejo življenjsko raven prebivalstva.

ZDRAVKO ŠVIKARŠIČ, glasbeno-narodopisni raziskovalec in starosta zbirateljev koroških ljudskih pesmi, je letos dočkal stoletnico. Vendar je še tako poln energije, da kljub desetim križem kar lepo nadaljuje z delom. Sedaj pripravlja četrto in peto zvezek koroških ljudskih pesmi, med katerimi so ljubavne in tudi pogrebne.

OTTO von HABSBERG je na nedeljo 28. aprila predaval v Tinjah, v Domu, ki je versko-izobraževalno središče koroških Slovencev. Bivši avstrijski prestolo-

naslednik je izvoljeni poslanec evropskega parlamenta. Govoril je o evropskem združevanju in perspektivah, od katerih zavisi bodočnost Evrope. V Evropi se nekaj premika, o tem ni dvoma, je pa pri vsem tem toliko zakuslinskih činiteljev, da je nemogoče vedeti, kaj je sploh močno uresničiti. Zlasti narodne manjšine pričakujejo od evropskega parlamenta veliko.

V LJUBLJANI pa je bil v začetku junija na uradnem obisku zahodnonemški zvezni kancler Helmut Kohl. Našel je čas, da je obiskal tudi ljubljanskega nadškofa ter se – bil je ravno praznik Rešnjega Teleasa – udeležil njegove maše v škofijski kapeli ter pristopil med mašo k obhajilu. Nadškof je med mašo nemškega kanclerja pozdravil z željo, naj bi njegov obisk Jugoslavije pripomogel k miru v Evropi. Poročilo ve povedati, da so visokega gosta tudi v kapeli spremljali številni nemški časnikarji, le slovenskih ni bilo opaziti . . .

O obisku je zahodnonemško časopisje veliko poročalo. Članki so Slovence res častno omenjali kot na primer: "Slovenija: samozavestna in gospodarsko spredaj . . .", "Da so se Slovenci uspešno ubranili asimilaciji po svojih močnih sosedih, meji že na čudež . . .", "Slovenci – deset odstotkov jugoslovanskega prebivalstva, pa ustvarjajo 20% narodnega dohodka in 30% izvoza na konvertibilna področja . . .", "Slovenci imajo v Jugoslaviji najdaljšo življenjsko dobo, najnižjo umrljivost dojenčkov in najmanj nepismenih (0,9% v primerjavi z 9,5%, ki je jugoslovansko povprečje)"

VSI ZNAKI kažejo, da se v komunistični partiji (Zveza komunistov je njen uradni naziv) naše rodne domovine nekaj bolj in bolj krha. Ljubljansko "Delo" je prineslo nekaj podatkov o Zvezi komunistov Jugoslavije, ki bralcu povedo, da je med leti 1968 in 1984 izstopilo iz komunistične partije več kot 170.000 članov, od teh največ delavcev. O slovenski Zvezi komunistov pa piše, da je imela v začetku tega leta okoli 130.000 članov, rdeče knjižice pa je v prvih dveh mesecih leta vrnilo kar 376 članov.

Ko so pri Zvezi komunistov Jugoslavije razpravljali o vzrokih tega osipa, so prišli do zaključka, da so "socialne razlike v Zvezi komunistov čedalje izrazitejše. Nekateri člani ZK so že tako obogatili, da se obnašajo, kot bi bili že v komunizmu in zato skrbno varujejo svoj položaj in ne dovolijo drugim graditi socializma. . ."

KMETJE so leta 1980 predstavljali v Sloveniji že manj kot 10 odstotkov prebivalstva, medtem ko so še deset let prej predstavljali 20 odstotkov. Kljub temu pa trdijo doma, da je kmetijska proizvodnja vsa ta leta stalno rastla.

ODLIČJE SV. CIRILA IN METODA je ustanovila slovenska pokrajinska škofovska konferenca. To cerkveno odlikovanje bo podeljevala za slovensko Cerkev zelo zaslužnim osebam in ustanovam. Kot prvi izmed oseb je letos prejel to odličje zlatomašnik **dr. Janez Oražem**, ki ima kot dolgoletni ravnatelj bogoslovnega semenišča v Ljubljani in profesor na teološki fakulteti velike zasluge za vse tri slovenske škofije. Prva izmed ustanov pa je odličje prejela znamenita cistercijanska **opatija Stična**, ki obhaja letos 850-letnico svojega začetka ter si je v teh stoletjih zaslužila neminljive zasluge za verski, kulturni in tudi gospodarski napredek slovenskega naroda. Odličje je v imenu samostana sprejel njegov 56. opat dr. Anton Nadrah.

Novoustanovljeno slovensko cerkveno odlikovanje ima dve stopnji: odličje sv. Cirila in Metoda, ki ga bo podeljevala Slovenska pokrajinska škofovska konferenca, in pa škofijsko odlikovanje, ki ga bo lahko vsak škof podelil za svojo škofijo zaslužnim osebam ali ustanovam.

ŠENTVIŠKA PRAFARA pod Šmarno goro je dosegla zares častljivo starost: letos praznuje devet stoletij od svoje ustanovitve. Vse okoliške župnije so bile svoj čas v preteklosti njene podružnice. Župnijsko glasilo "Naš zvon" je pričelo letos posebno rubriko z naslovom "Naših devet stoletij", ki prinaša zanimivost iz farne zgodovine. Devet stoletij je dolga doba.

**SLOVENSKO
DRUŠTVO SYDNEY**
45 Ferrers Rd., Horsley Park,
N. S. W., 2164

NAŠ SLOVENSKI HRIBČEK VABI . . .

. . . člane društva ter vse rojake in njihove prijatelje vsako soboto in nedeljo. Postreženi boste z raznimi pijačami in okusno hrano.

Klub našega slovenskega društva je odprt: vsako soboto od dveh pop. do polnoči ter vsako nedeljo od poldne do osmih zvečer. Vsako drugo soboto prirejamo ples do polnoči ob zvokih dobre domače glasbe.

Poleg tega imamo ob sobotah, nedeljah ter ob sredah zvečer tudi kulturne in športne dejavnosti, na katere so vabljeni vsi rojaki.

Naslednja naša prireditev bo v soboto dne 10. avgusta zvečer: **LOVSKA VESELICA**.

Za vse informacije kličite
Štefana Šerneka (tel. 528 3423)

KAJ JE POTREBNO?

DEJANSKO se s tem važnim vprašanjem – Kaj je potrebno? – večkrat srečujemo. Pa naj bo to pri poklicnem delu ali doma, na vrtu, v kuhinji, v delavnici. Kaj naj najprej storimo, kaj je najbolj potrebno, hočemo reči s tem. Katera stvar pride prva na vrsto?

To splošno razumevanje – Kaj je potrebno? – je imel v mislih tudi naš veliki misijonar med Indijanci tam okrog Michiganskega in Gornjega jezera, Friderik Baraga, ko si je za svoje škofovsko vodilo izbral geslo: *Le eno je potrebno!* In ker sem imel v letošnjem juniju priliko obiskati Baragove misijonske kraje, se bom takrat zadržal pri tem svojem dolenskem rojaku.

Pa vendar: V naslovu sem zapisal "Kaj je potrebno?" in nadaljeval z Barago: "Le eno je potrebno!" – toda še vedno nam ostaja naslovno vprašanje, na katerega še nismo dobili odgovora. Kaj je potrebno? Ali še bolj določeno: Kaj je tisto eno potrebno? – kakor to označuje Baraga.

Za "Božjo besedo" meseca julija sem izbral dva odlomka svetega pisma, ki naj nam pomagata iskati

in najti odgovor na gornje vprašanje. Imamo tako dve Jezusovi srečanju z ljudmi, ki so tudi po svoje in iz svojih življenjskih iskanj spraševali Jezusa, kaj je potrebno, da storijo.

Poglejmo še enkrat v odlomek božje besede, kaj pravi mladenič in kaj pravi Jezus. Mladenič povprašuje, kaj naj stori, da doseže večno življenje. Postavlja torej pomembno in zahtevno vprašanje. Jezus pa mu odgovarja kar katekizemsko, bi lahko rekli: "Poznaš zapovedi . . ." Jezus ga je vzljubil, kot pove božja beseda, ker se je mladenič resno prizadeval za dosego večnega življenja. Želel je, da bi ga pridružil svojim učencem. Zato naj prodaja, kar ima in prične hoditi za Jezusom. Tega pa ta mladenič ni bil več sposoben narediti. Samo to eno je bilo potrebno in bil bi Jezusov učenec. Pa je bilo to eno žal pretežko breme . . .

V drugem odlomku, ki je iz Lukovega evangelija, je to eno, ki je zares potrebno, poslušanje in pre-

KO se je odpravljaj na pot, nekdo pritekkel, padel pred njim na kolena in ga vprašal: "Dobri učenik, kaj naj storim, da dosežem večno življenje?" Jezus mu je rekel: "Kaj me imaš za dobrega? Nihče ni dober razen Boga samega. Zapovedi so: Ne prešuštuj, ne ubijaj, ne kradi, ne pričaj po krivem, ne utrgaj očeta in mater." Ta mu je odgovoril: "Učenik, to sem spolnjeval od mladosti." Jezus ga je pogledal in vzljubil in mu rekel: "Eno ti manjka: pojdi, prodaj, kar imaš, in daj ubogim in boš imel zaklad v nebesih; potem pridi in hodi za menoj."

Ta pa se je ob tej besedi užalostil in odšel otožen; imel je namreč veliko premoženje.

Mr 10, 17 – 22

KO so potovali, je prišel v nekako naselje in neka žena, po imenu Marta, ga je sprejela v svojo hišo. Ta je imela sestro, z imenom Marija, ki je sedela h Gospodovim nogam in poslušala njegovo besedo.

Marta pa si je dala veliko opravil in postrežbo. In pristopila je ter rekla: "Gospod, ti ni mar, da me je sestra pustila samo streči?"

Reci ji, naj mi pomaga!

Gospod ji je odgovoril: "Marta, mnogo stvari te skrbi in vznemirja, a le eno je potrebno. Marija si je izvolila najboljši del, ki ji ne bo vzeta."

Lk 10, 38 – 42

danost božji besedi. Ne bi si upal trditi, da je Jezus pograbil Marto – verjetno mu je jed, ki jo je pripravila gostoljubna Marta, še kako teknila. Je pa le ob tej priliki spet nekako povedal, da človek ne živi samo od kruha.

Tako na vprašanje: "Kaj je potrebno?" ni mogoče dati splošnega odgovora. Vsak človek je enkratna oseba, s svojo potjo, zmoglostmi in slabostmi – in tako tudi s svojim odgovorom. Kar naj bi veljalo za vse, je *n u j n o s t* naše orientiranosti v smer k Bogu. Ta odprtost Bogu in do vsega božjega pa potem tudi najbolj ureja naš odnos do sveta okrog nas in človeka v njem. V tem razumevanju vidim torej škofa Baraga in njegovo življenje, potem pa tudi njegovo geslo – saj ni geslo rojevalo misijonarjevega življenja, pač pa mu je življenje narekovalo tudi geslo.

To eno, ki je potrebno, je pomenilo pri Frideriku Baragu delati za božjo čast in zveličanje duš in ta vzvišeni cilj mu je ostal pred očmi vse dni življe-

Božja beseda

nja. Nekoč je kot mladenič mislil, da bo graščak v Trebnjem in je zato študiral pravo na Dunaju. Njegove življenjske korake je preusmerilo srečanje s sv. Klemenom Dvoršakom. To srečanje je štel med največje milosti, ki jih je v življenju prejel od Boga. Tako Bog previdnostno vodi človekovo pot po srečanjih z ljudmi. Friderik se je odpovedal graščini in postal duhovnik. Ves se je predal oznanjevanju evangelija, najprej v Sloveniji in nato v severnih predelih Združenih držav Amerike. Postal je branik indijanskih rodov, njihovih narodnih svetinj, jezika in kulture. Še več: postal je apostol Indijancev. V njihovo življenje se je tako vživel, da je še sam na zunaj postal Indijanec – njegov obraz je zlasti na starost dobil značilne indijanske poteze. Bog je postal človek, da bi ljudi odrešil; Baraga je postal Indijanec, da bi Indijancem približal Boga.

Na dan Baragovega pogreba, 31. januarja 1868 (umrl je 19. januarja), je Edward Jacker razglasil v marquetteški stolnici: ". . . 28. maj 1831" – to je dan Baragovega prihoda v prvi misijon, Arbre Croche – "bo z zlatimi črkami zapisan v letopisih severnoameriških indijanskih misijonov. Baraga je svoje življenje, prepojeno s samozatajevanjem in plemenito gorečnostjo, izredne talente in izobrazbo zvesto in uspešno porabil v božjo čast in korist najbolj zapuščenih revežev. Dosegel je velike uspehe in bo veljal za pionirja krščanstva, dokler bodo živeli v tej deželi ljudje, ki bodo znali ceniti take kreposti in vrline."

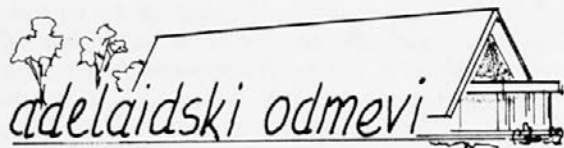
Ljubil je svoje Indijance, se jim razdajal 37 let in jim slednjič zapustil sam sebe. Ko ga je v Baltimoru zadela kap in so mu škofje svetovali, naj bi ostal v milejšem obmorskem podnebju, je odločno izjavil: "Ne! Vrniti se moram in umreti tam, kjer sem živell!"

Ob Gornjem jezeru je bil škof Baraga najbolj znana in spoštovana osebnost in ni bilo človeka, ki ne bi opazil njegove delavnosti in svetosti. V tej deželi Baraga tudi po smrti niso pozabili. Po njem se danes imenuje dežela, mesto, parki, ceste in avenije . . . In ljudje se zatekajo k njemu. Na njegovem grobu v kripti marquetteške stolnice so tri molitve – tista na sredi je v slovenščini. Kako domače sem se počutil v tistih krajih! Baraga – naš mož – je povsod prisoten.

Ključ do razumevanja Friderika Baraga je njegova osebna svetost. Misijonarjevo zunanje delo in življenje sta bila v tesni povezavi s čudovitim notranjim in nadnaravnim življenjem. Zato se je ves razdajal in je bilo njegovo življenje rast v ljubezni do Boga in do bližnjega.

Božji služabnik Friderik Baraga, prosi za nas, da bomo spoznali in sprejeli tisto eno, ki bo še nas naredilo najbolj božje in zato tudi najbolj človeške.

P. CIRIL

Fr. Janez Tretjak, O. F. M.,
Holy Family Slovene Mission,
51 Young Ave., W. Hindmarsh, S.A., 5007
(P. O. Box 159, Hindmarsh, S.A., 5007)
Telefon: (08) 46 9674

DNE 19. junija je bila slovesnost ustoličenja novega nadpastirja adelaidске nadškofije. Posebej so bili objavljene tudi predstavniki etničnih skupin, ki so s svojimi narodnimi nošami popestrile sliko. Našo skupnost sta zastopala Danilo Kresevič kot predsednik verskega središča in Angela Dodič. Že sama procesija je bila vredna ogleda, stolnica pa je bila za to slovesnost premajhna. Prisotnih je bilo deset nadškofov in škofov ter okoli 300 duhovnikov.

Bomo videli, kakšno stališče bo novi nadškof. zavzel do etničnih skupin, saj ima toliko narodnosti v svoji nadškofiji. Pri ustoličenju priseljencev ni posebej omenjal, ker se je nekaterim zdelo čudno. Bog daj, da bi imel do nas razumevanje bivšega nadškofa Gleesona. Eno pa je gotovo, da Adelaida dolgo dolgo ne bo imela nadpastirja, ki bi tako čutil za priseljence, kot je pokojni naš prijatelj škof Kennedy.

In kaj je novega v naši skupnosti? Kot navadno: vedno nekaj gradimo ali dograjujemo, da bi nam tako versko središče čim bolj služilo. Tako smo v zadnjih dneh meseca junija povečali mladinsko lopo, da bo lahko sprejela večje število ljudi. Prej smo se malo prehudo gnetli. Beseda je dala besedo in rodil se je sklep. Naši redni dobrotniki in pomagači so radi priskočili na pomoč z denarjem in delovno silo. Na

soboto smo vlili betonsko ploščo, kjer sta bila glavna – seveda ob kopici znancev – Jože Pahor in Mario Jenko. Če bi hotel naštevati imena teh, ki vedno radi pomagajo, bi jih bilo preveč. Vsem skupaj pa tudi na tem mestu iskrena zahvala. Zdaj še čakamo, da bo Jensenkov Marijan položil cevi za vodo in kanalizacijo ter napeljal elektriko, na Pungerčarjevega Lojza pa računamo, da bo uredil kuhinjo in bar. Brez vseh teh dobrih in pridnih ljudi bi bila izvedba naših načrtov nemogoča, gotovo pa veliko težja in dražja.

Iskreno se zahvalim tudi Ignacu Ahlinu, ki je pripeljal in posadil borove drevesčke okoli ograje na našem zemljišču. Ko bodo zrastle, bomo imeli prijetno senco, katero v poletnem času vsi radi iščemo. Pa tudi vonj imajo borovci prijetno domač, ki nas tako spominja na domovino.

V noči med 31. majem in 1. junijem je od srčne kapi zadet umrl med nami FRANC LAVRENČIČ, star komaj 33 let. Pokopan je na cheltenhamskem pokopališču. Sožalje domačim, njemu pa božji mir! – Dne 6. junija pa se je smrtno ponesrečil pri delu ANDREJ SEVER, in v starosti 49 let zapustil svojo družino. Rojen v Celju, je pred štirinajstimi leti emigriral v Avstralijo in se z družino naselil v adelaidskem okraju Salisbury. Pogreb je bil 11. junija iz tamkajšnje farne cerkve sv. Avguština na krajevno pokopališče. Svojem izrekamo sožalje, za pokojnega pa molimo!

V prejšnji številki MISLI je bil datum slovenske birme v Adelaidi napačen, kar so opazili starši birmancev. Birmo bomo imeli na nedeljo 24. novembra in ne 25. novembra. Toliko v vednost vsem.

Radijska oddaja v priredbi našega verskega središča je vsako drugo in četrto sredo v mesecu zvečer ob osmih na valovih etnične radijske postaje. Poslušajte se ugodnosti v domačem jeziku in poslušajte nas!

P. JANEZ

V LJUDNO STE VABLJENI
na enajsti

MLADINSKI KONCERT

v priredbi slovenskih verskih središč, ki bo letos v Adelaidi, S. A.

SOBOTA 31. AVGUSTA, ob šestih zvečer,
v Ukrajinski dvorani, 66 Orsmond Street, Hindmarsh.

Pestri nastopi slovenske mladine v glasbi, petju in plesu.

Po koncertu bo prosta zabava. Igral bo melbournski orkester "Večerni zvon".

Vstopnina za odrasle osem dolarjev.

Desem dveh src

Prevedel Silvester Čuk
Ilustriral Lojze Perko

roman

SESTINDVAJSETO POGLAVJE

V TEMI SE SREČATA SRCI

»Nikdar ne bom mogel izraziti hvaležnosti za vse, kar ste storili zame, miss Gray!« je dejal Garth. Stal je pred odprtim oknom svoje knjižnice, v katero je s širokimi snopi prodiral jutranje sonce. Iz tega mladega moža vitke in visoke postave je izžarevala neka nova moč. Roke je sprožil proti sestri Rosemary Gray, vendar bolj v želji, da ji izkaže hvaležnost, kot pa da bi jih prijel.

»Skušal sem se zamisliti, kako preživljate svoj oddih ob koncu tedna in spraševal sem se, kdo bi utegnil biti ti vaši prijatelji. Vi pa ste bili ves čas tu, zgoraj nad mano v svoji sobi, z zavezanimi očmi. Oh, dobrota, ki vas je gnala k taki potezi, je tolikšna, da je ni mogoče izraziti. Toda, miss Gray, se mar vam ni zdelo narobe, da me takole separerite?«

To krivdo je uboga Jane čutila že ves čas, odkar je prišla sem, zato je skesano odgovorila: »Vsekakor. Vendar sem vam rekla, da ne grem prav daleč. Moja prijateljica sta bila Margery in Simpson, ki sta mi pomagala po svojih najboljših močeh. Sicer pa sem govorila resnico, ko sem vam rekla, da odhajam drugam, kajti svet, v katerem vlada tema, je čisto drugačen, kot tisti, v katerem je vse svetlo.«

»O, kako prav imate! Kako težko tisti, ki imajo zdrave oči, razumejo samoto, v kateri smo mi v temi! Imamo občutek, da drugi ljudje prihajajo iz nekega drugega sveta, v katerega se potem naglo vračajo. Z nami so stopili v stik le za nekaj hipov in sicer le po glasu in čustvu sočutja. Odhajajo in nas puščajo v temi večne noči.«

»Da,« ga je dopolnila sestra Rosemary, »zato se kar bojite njihovega prihoda, kajti odhod potem dela mrak še globlji in samoto še težjo.«

»Ste tudi vi občutili to? Odslej se ne bom več počutil tako osamljenega v kraljestvu teme. Samemu sebi bom dopovedoval: tvoja vdana prijateljica je bila tu, obiskala je ta mračni svet.«

Pri teh besedah se je Garth nasmehnil kakor srečen

BERNARDOVEMU
TISKOVNEMU SKLADU
ZA NAŠE "MISLI":

\$38.— Mirko Petruša; \$24.— Peter Kosač; \$21.— Anton Vrisk; \$20.— Štefanija Smole; \$14.— Mirko Cuderman, Olga Metlikovec, Milena Baetz, Slava Boršče, Jože Barbiš, Franc Šveb, Alojz Mihič; \$10.— Roman Uršič, Jože Vuga, Jože Čelhar; \$8.— Derry Maddison, Herman Muster, Matija Štukelj, Andrea Bosa, Louis Širca; \$5.— Marija Grl; \$4.— Julijana Šajn, Sonja Majcen, Milka Medica, Emilia Walls, Gizela Kassarian, Marica Ostoja, Helena Breg, Kristina Car, Stan-ko Kolar, Jože Persič, Lojzka Isler, Jože Mravljak, Franc Mautner, Irena Renko; \$2.— Ivan Bratina, Ivanka Žabkar, Anton Ferfila, Franc Križman, Anton Kociper; \$1.— Mihaela Žafan; \$0.50 Vera Pregelj.

NAŠIM POSINOVLJENIM

AFRIŠKIM MISIJONARJEM:

\$200.— C. Š.; \$50.— N. N., Janez Šveb, N. N. (za p. Hugona); \$40.— Mirko Cuderman; \$35.— Druž. Jože Krušec (za lačne); \$20.— Pavla Čečko, Alojz Gasperič, N. N. (vsi trije za lačne), Stanko Kolar (za p. Hugona); \$7.— Marcela Bole (izkupiček od knjige "Kraški izlivi" — za lačne); \$5.— Marija Devetak (za lačne); \$1.10 Francka Butinar.

MATERI TEREZIJI V INDIJO:

\$50.— Janez Šveb, Erika Paseka; \$30.— Franc Erpič; \$20.— Rihard Bogatec (za lačne); \$16.— Štefanija Smole (za lačne).

DOBROTNIKOM
BOG STOTERO POVRNI!

"Kam pa, kam?"
"V Adelaido na koncert!"

BLAGO VESTNIKOM

Luč naša, bratje, od izhoda!
Od tam nam sonce nosi zlati dan;
omike žar spod jutrovskega svoda
razširil do zapadnih se je strán;
in ljudstev svit, vir zemeljskega
preporoda,
ni bil li tam ljudem z neba poslan?
Omike, vere luč nam od izhoda,
on dal nam tudi je Cirila in Metoda!

Nosili vere svit so nam i drugi,
na severu German, Roman na jugu;
a dedom davnim dar njihóv
bolj kletev je rodil kot blagoslov.
Sè scem tujim tuji učeniki
učili dede v tujem so jeziki;
ta glas jim pač je bil na sluh,
a čul in umel ni ga duh.
Pač vrgli so malike z žrtvenikov,
iz src izruli niso jim malikov,
in, dasi krščen že, Slovan
ostal po duhu je — pogan:
bil uk je tuj, bil krst je — mrtev;
a dasi krst je mrtev bil,
od prednikov je terjal živo žrtev:
duh narodni in jezik je moril!
Tako krstili naš so rod,
smiluj, smiluj se mu, Gospod! —
In spet!

Čuj, bojni rog,
konj rezgetanje,
hrumenje silnih čet
in jekel žvenketanje —
oh, to je boja bog!
"O ne, sè spremstvom množnih vrst
Slovanom nesemo le krst!"
In prišli so, krstili jih želeč,
v levici križ, a v desni meč!
In dede naše so krstili
sred dednih, širnih njih planjav;
a ko so krst zvršili
naš dom je bil in tuji meč krvav —
a križ? Nanj dedov so prostost pribili!
Tako nas krstil rod je tuj,
Gospod, Gospod, oh pomiluj!

Vidva drugače,
Ciril in pa Metod!
Pustila mesto sta domače
ob bregu sinjih morskih vod,
šla sta v Slovanov širno domovino,
preganjat z vere lučjo zmot temino.
Nosili drugi s križem robstva so verige,

otrok in Jane je začutila, kako je njeno srce napolnila materinska nežnost. Stala je nasproti Garthu in razširila je roki v kretnji pričakovanja in ljubezni. Tako stoječ v bleščeči sončni svetlobi je spregovorila:

»Gospod Dalmain, marsikaj bi vam morala povedati, toda dovolite, da vam, preden začnem, razkrijem veliki nauk, ki sem se ga naučila v kraljestvu teme...«

Zdrznila se je, kajti zavedla se je, da bi ganjenost, ki jo je prevzela, njenemu glasu vse preveč mogla dati prizvok »Rožnega venca«, zato je za hip utihnila, potem pa z glasom, ki ga je imela kot sestra Rosemary Gray, nadaljevala:

»Gospod Dalmain, menim, da sem se pri tem svojem poskusu naučila tega: samota, ki je za osamljenega neznosna, bi lahko postala pravi raj za dvoje bitij, ki se ljubita. Če bi jaz ljubila človeka, ki je izgubil vid, bi bila srečna, da sem ohranila svojega in da bi moje oči lahko bile poslej tudi njegove, kadar bi jih potreboval. Čutim celo, da bi bila svetloba kdaj prav nadležna, ker je on ne bi mogel deliti z menoj. Ko bi prišla noč, bi z mirnim srcem rekla: 'Pogasiva luči, ne puščajva v sobo mesečine, ostaniva sama v tej sladki temi'.«

Ko je Jane govorila, je Garth prebledel kot zid, brž nato pa mu je v namrščeni obraz udarila vsa kri. Kar vidno se je branil glasu, ki mu je govoril...

Z desno roko je prijel za vrstico, ki ga je vodila k naslanjaču

»Sestra Rosemary,« je spregovoril — in ob tem glasu so Janine roke padle kot mrtve — »tako dobri ste, ko mi zaupate svoje misli, ki so dozorele v vašem srcu, ko ste bili zaviti v temo. Upam pa, da človek, ki je tako srečen, da ima vaše srce, oziroma bo imel srečo, da ga osvoji, ne bo pod bremenom tako strašne bolezni. Bolje bo zanj, da živi v svetlobi, kot pa da preizkuša vašo plemenito potrpežljivost. Kaj pravite, ali se ne bi zdaj lotila pošte?«

Zdaj je Jane z grozo uvidela, kaj je storila.

Popolnoma je pozabila na sestro Rosemary, le njen glas je porabila za to, da bi v Garthu zbudila misel, kaj bi mu utegnila pomeniti Janina ljubezen.

Pozabila je, da je pri tem razgovoru ona za Gartha edino sestra Rosemary in samo Rosemary, ki mu je nedavno izkazala veliko pozornost in vdanost s tem, ko se je prostovoljno podala v svet teme. In spoznala je, da je Garth povsem naravno te njene besede razumel tako, kot da mu sestra Rosemary izpoveduje svojo ljubezen...

Čutila je, da je zašla v strašansko zagato in sklenila je, da napako čimprej popravi. Sedla je na svoje mesto na drugi strani mize ter dejala: »Menim, da mi je misel na moškega, o katerem ste vi ugibali, ko sem odšla na dopust, dala drznost, da govorim tako, kot sem vam govorila pravkar... Žal sva se s svojim prijateljem razšla... On sploh ne ve, da sem tu!«

Garth se je spet zravnal.

»Oh, miss Gray,« je odvrnil živahno, »upam, da me ne

boste imeli za predrznega in pretirano radovednega, toda že večkrat sem se spraševal, če ta srečni smrtnik kje obstaja?»

»V tem trenutku ga zares ne moremo imeti za srečnega,« je odvrnila sestra Rosemary veselo. »Vsaj koliko zadeva njegove misli v zvezi z mano. Moje srce mu pripada do zadnjega vlakna, toda on tega noče verjeti. Med nama je, čisto po moji krivdi, prišlo do nekega nesporazuma, toda on mi noče dati priložnosti, da bi stvar spet poravnala.«

»To je pa neumno od njega!« je dejal Garth. »Ali sta zaročena?»

Sestra Rosemary je oklevala z odgovorom.

»Ne, uradno ne, vendar je tako, kot bi bila. Niti on niti jaz ne bi mogla ene same misli pokloniti komu drugemu.«

Garth je začutil, da se mu je težak kamen odvalil od srca. Že dalj časa ga je mučil občutek, da ni povsem pošten do nje. Sestra Rosemary mu je postala potrebna, več kot potrebna: brez nje sploh ni mogel več prestati. S svojimi sposobnostmi in svojo požrtvovalnostjo je v njegovem srcu dobila posebno mesto. Njuni stiki so bili prisrčni, neprestana družba pa več kot prijetna.

Tedaj je to idealno ravnotežje porušil doktor Rob.

Ko sta bila nekoč sama, je Garth doktorju zaupal, da je miss Gray potrebna njegovi sreči in da se boji, da je upraviteljica nekega dne ne pokliče nazaj v bolnico.

»Bojim se, da ji ne bodo dovolili ostati pri enem in istem bolniku neomejen čas. Morda pa bi sir Deryck mogel izposlovati, da bi v tem primeru naredili izjemo?«

»Pošljite k vragu to upraviteljico in pustite pri miru sira Derycka. Če jo hočete imeti pri sebi za vedno, si to osebito osvojite, oženite se z njo, dragi moj fantič, pričnan sem, da bo vaša ponudba prejeta!«

Tako je zdravnik s svojimi debelo podkovanimi čevlji brezobzirno pohodil to tako občutljivo mesto. Garth se je trudil, da bi odpodil to misel, vendar mu ni uspelo.

Začel je opazati, kako se sestra Rosemary vedno bolj trudi, da bi se počutil čimbolj udobno, kako ga kar zagrinja z neko ljubečo skrbjo. Večjo kot bi ji šlo po službeni dolžnosti.

K temu jo torej žene nekaj nežnosti.

Trdovratno je zavračal to misel, doktorja Roba je sam pri sebi imenoval bedaka, sebe pa domišljavca. Kljub temu si ni mogel kaj, da ob sestri Rosemary ne bi občutil, kako ga obdaja ozračje skrbne ljubezni.

Končno je neko noč pretehtal vse možnosti. Zelo se je boril, da bi odpodil od sebe to skušnjavo. Konec koncev — čemu ne bi naredil tako, kot mu je svetoval zdravnik? Zakaj se ne bi oženil s to ljubko stvarco, ki je tako razumna in vdana? Tako bi jo za vedno obdržal ob sebi. Menda ga ne smatra tudi ona za otroka? /Nadaljevanje/

Simon Gregorčič

LUČ PREMAGA TEMO, LJUBEZEN PREMAGA STRAH!

vidva — ljubezni svete vez —
v desnici križ, v levici knjige
navdihnjene z nebes.
Prinesla v glasih sta slovenskih,
v izvornih znamenjih pismenskih
pradedom pismo od Boga —
oj to jim šlo je do srca!
Pač srcu le domači glas
mehkó se in sladkó prílega,
on srcu prsni ve izraz
in spet mogočno k srcu sega —
domači glas le nosi spas!
Kako pradedje so veseli
v domačih glasih uk sprejeli!
Ko čuli božja so veličja,
možem celo solzé svetlé
gostó kapljale so z obličja —
oj rajske radosti solzé!
Kot hrasti vsled sekir udarjev
maliki na glasove te
grmé so padali z oltarjev,
ležali strti v prahi so,
iz src bežali plahi so,
in src in pa svetišč oltar
zavzel vesoljstva je vladar.
Kako so dedje ga častili,
kako hvalili in slavili!
V domačih glasih zdaj so brali
Slovani pismo iz neba,
v domačih glasih pošiljali
so prošnje srčne do Boga.
Domače pesmi iz svetišča
odmevale so do zvezdišča,
njih glas je k Večnemu letél
in čul ga Bog je in — umel!
V domačih glasih vse molitve,
v domačih glasih njih daritve,
v domačih glasih vsak obred,
in srečen bil je zdaj naš ded!

Ne mrtvi krst, ne krst krvavi,
ta krst je bil edino pravi!
Bil krst duhá je, krst življenja,
prst prenovljenja, prerojenja,
omiko z vero vred noseč,
z obema narodnost družoč!

Oj hvala vama iz srca,
solunska sveta brata dva,
ki delo to sta izvršila,
ki dede sta tako krstila,
ki jezik naš branila sta,
naš jezik posvetila sta!
Oj hvala vama iz srca,
solunska sveta brata dva!

SIMON GREGORČIČ

izpod sydneyjskih stolpov

Fr. Valerian Jenko, O. F. M.,
Fr. Ciril Božič, O. F. M.,
St. Raphael's Slovene Mission,
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
(P. O. Box 280, Merrylands, N. S. W., 2160)
Telefon: (02) 637 7147

Slovenske sestre – frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent,
311 Merrylands Rd., Merrylands, N. S. W., 2160
Telefon: (02) 682 5478

PRAZNOVANJE SV. CIRILA IN METODA za vse katoliške Slovane smo imeli po nekaj letih spet v poljskem verskem središču v Marayongu, blizu Blacktowna. Tam imajo poljski priseljenci svoje mogočno svetišče v spomin vojnim žrtvam. Slovesnost je bila 7. julija, na nedeljo po prazniku slovanskih apostolov. Glavni mašnik je bil apostolski pro-nuncij nadškof Luigi Barbarito, ki je za to priliko prišel med nas iz Canberre. Po evangeliju je imel govor v angleščini, druge dele maše pa so imele razne slovanske narodnosti. Naš mladinski zbor je po prvem berilu zapel pesem "Jezus je moj pastir . . .", po obhajilu pa smo skupaj s Poljaki zapeli, vsak v svojem jeziku: "O Srce božje . . ." Po bogoslužju je bil na igrišču kulturni spored, ki je obsegal večinoma folklorne plesse. Slovence je predstavila folklorna skupina sydneyjskega Slovenskega društva.

VNEBOVZETJE MARIJINO, 15. avgusta (letos četrtek), je zapovedan praznik. Poskrbite, da ne bo šel mimo brez udeležbe pri sveti maši! V naši cerkvi bo praznična služba božja ob sedmi uri zvečer. Tudi po avstralskih cerkvah bodo povsod imeli večerne maše, da je dovolj prilike za vsakega, če je le v njem nekoliko dobre volje in pa krščanske zavednosti.

WOLLONGONG ima slovensko službo božjo v nedeljo 28. julija ob petih popoldan. Na drugo nedeljo v avgustu (11. avgusta) pa bo slovenska maša že popoldne ob dveh. Nato pa bomo imeli v dvorani v Fig Tree spored z naslovom POKAŽI, KAJ ZNAŠ! Vabimo tamkajšnje rojake, da pripravite svojo točko. K sodelovanju je vabljen mladina kot tudi odrasli. Po končanem sporedu bo mladinski zbor zaigral ne-

kaj valčkov in polk, da se boste za razvedrilo tudi lahko zavrteli.

CANBERRA ima slovensko mašo v nedeljo 18. avgusta ob šestih zvečer. Na običajnem kraju: Red Hill, vogal Nuyts in Hicks Streets.

OBISK ljubljanskega škofa-pomočnika Kvasa z BIRMO bo na nedeljo 27. oktobra. Isti dan popoldne bo škof maševal tudi za rojake v Wollongongu v slovenski cerkvi Vseh svetih, Fig Tree. Za ostale naše postojanke (Newcastle, Brisbane, Canberra) bo spored objavljen kasneje.

IGRALSKA SKUPINA iz Brisbana je bila med nami v Sydneyu v soboto 8. junija. Predstavili so nam šaloigro "Špelca v Ljubljani", Plutovi vnukinji Dragica in Kristinca pa sta nas iznenadili z lepim izborom naših narodnih pesmi. Dvodejanka je izzvala med gledalci veliko smeha. Brisbanskim rojakom res lahko čestitamo, da so se pripravili za nastop ne le doma ob 30-letnici društva, ampak so se podali še na dolgo pot k nam. Naj bi se odrske predstave še večkrat ponovile. Naj bi se navdušenju ne popustili, ampak se kmalu spravili še na kako igro. Drugim skupinam, ki imajo mnogo močnejše število rojakov, pa naj brisbanski primer služi v spodbudo, da bodo začeli spet misliti na to vrsto kulturnega udejstvovanja.

POROKE. – Maja Arhar, hčerka Josipa in Zlate, in Peter Barends, po rodu Avstrelac, rojen v Goulburnu. Poroka je bila dne 10. novembra 1984 v cerkvi Matere božje, Braddon, A. C. T.

Margaret Teresa Hrast, Wentworthville, hči Alojza in Zofije r. Valentinčič, in Colin David Silk, po rodu Avstrelac. Poročila sta se med poročno maši pri Sv. Rafaelu, Merrylands, dna 15. junija 1985.

Leon Anton Grlj, rojen v Postojni, krščen v Ilirski Bistrici, sin Antona in Jožefe r. Batista, in Nives Ivan-ka Muha, rojena v Camperdownu, N. S. W., krščena v Paddingtonu, hčerka Antona in Romane r. Pecman. – Merrylands, med poročno mašo 29. junija 1985.

Vsem parom naše iskrene želje na življenjsko pot!

POKOJNI. – Dne 20. aprila je v bolnišnici v Liverpoolu umrla MARIJA ANA COLJA, ki je živela v St. John's Parku, N. S. W. Rojena je bila leta 1909 v družini Šerović. Njen mož Franc, po rodu iz Pre-serja Pri Rajhenburgu in po poklicu krojač, je umrl pred nekaj leti. Pokojnica zapušča dva sinova: starejšega Sama, po poklicu inženir in zdaj farmar v Riverini, ter mlajšega Mihaela, ki je tudi inženir. Drugi podatki pa nam niso znani.

V nedeljo 16. junija je na svojem domu v Fairfieldu umrla ANA KATRINKA. Rojena je bila 27. julija

1913 v Subotici kot hčerka Bartula Rudinski in Cecilije r. Rudič. Leta 1933 se je v Subotici poročila z Ivanom Katrinka, ki je bil po poklicu zidar. V Avstralijo sta prišla leta 1963. Šestnajst let sta živela v sydneyskem okraju Concord, zadnja štiri leta pa v Fairfieldu. Nista imela svojih otrok, sta pa zato kot oče in mati skrbela za mnoge naše fante, ki so pri njih našli dom, dokler si niso ustvarili svojih družin.

Pokojnica je pet let bolehal za sladkorno boleznijo. Pogrebna maša zanjo je bila opravljena v naši cerkvi, pokopana pa je bila na katoliškem delu pokopališča Rookwood.

V soboto 29. junija je v bolnišnici sv. Vincencija v Sydneyu umrla LEOPOLDA PLIKIADIS r. Pirih. Rodila se je 9. aprila 1896, Cerovo na Goriškem, v številni družini Antona Pirih in Marjete r. Prinčič. Kot mlado dekle je odšla v Egipt in se leta 1933 v Kairu poročila z Nikolajem, Grkom po rodu. Mož je prišel v Avstralijo leta 1953, Leopolda pa je prišla za njim šest let kasneje. Mož Nikolaj je umrl v februarju 1970, sin Andrej pa živi v Paddingtonu.

Pokojnica je že nekaj let bolehal. Med boleznijo je večkrat prejela svete zakramente in tudi pred smrtjo ji je bolniški kaplan podelil sveto maziljenje. Po grobnih molitvah so imeli v četrtek 4. julija v cerkvi Srca Jezusovega, Darlinghurst (Sydney), nato je dobila zadnje počivališče v grobu, kamor so pred petnajstimi leti položili moza Nikolaja.

V četrtek 4. julija je v St. George's Hospitalu, Kogarah, umrl ROBERT MIHELIC. Rojen je bil dne 24. junija 1973 v Sydneyu v družini Jožefa Miheliča iz Slovenske Bistrice in Ivanke r. Struna iz Novega mesta. Robert je obiskoval šesti razred osnovne šole v Kingsgrove. Součenci so povedali, da je kar nenadoma zastokal v bolečini in se zgrudil. Ostal je nezavesten. V bolnišnici so ugotovili krvavenje v možganih, a mu kljub operaciji niso mogli pomagati: naslednje jutro je izdihnil. Pogrebna maša je bila v domači farni cer-

Slika iz poljskega svetišča v Marayongu, kjer so se 7. julija zbrale slovanske narodnosti k praznovanju sv. bratov Cirila in Metoda, med njimi tudi sydneyški Slovenci s p. Valerijanom.

kvi v Hurstville, kjer je Robert prejel prvo sveto obhajilo in se je sedaj pripravljal na birmo. Pokopan je bil na slovenskem delu pokopališča Rookwood v torek 9. julija. Poleg staršev zapušča tudi trinajstletno sestro Sonjo in dveletnega bratca Kristofa.

Težko prizadeti družini Mihelič in vsem ostalim sorodnikom omenjenih pokojnih naše iskreno sožalje. Molimo za pokojne, pa tudi za preostale, da jim Bog nadomesti izgubo dragih z darom svoje ljubezni!

P. VALERIJAN

*TVOJ PRIJATELJ je odgovor na tvojo stisko.
Je polje, kjer seješ z ljubeznijo in kjer žanješ z molitvami zahvale.
In on je tvoja miza in tvoje ognjišče, kajti k njemu prihajaš s svojim gladom
in pri njem iščeš svoj mir.
Ako molči, naj tvoje srce ne neha prisluškovati njegovemu.
Kajti v prijateljstvu se rodijo in delijo vse misli, vse želje in pričakovanja,
brez besed in z veseljem, ki ne potrebuje pritrjevanja.*

KHALIL GIBRAN

OB SLOVESU

SENATOR Miša Lajovic se je poslovil. Ne sicer od svojih številnih prijateljev in slovenske skupnosti pod Južnim križem, ki ji je vedno zavestno pripadal. Slovo je vzel od svojega mesta v avstralskem parlamentu. S 30. junijem letos je zaključil svojo senatorsko službo, ki jo je držal častno deset let, kar je vsekakor lepa doba in dovolj naporna, da jo naš Miša zdaj zaključuje z neprikritim zadovoljstvom. Res njegov poslovilni govor v senatu (dne 31. maja letos) izraža tudi občutke, da bo marsikaj pogrešal, poleg prijateljev v senatu v prvi vrsti vladno knjižnico. V istem govoru tudi prizna, da je bil sprejem v avstralski parlament njegov najponosnejši trenutek v življenju.

Istočasno z našim rojakom sta se od senata poslovila tudi senatorja Hearn (Tasmanija) po niti ne petih letih senatorske službe in pa Jack Ebans (W. A.), ki je služil v vodstvu Avstralije komaj od marca 1963. Osebo se ne spoznam dosti, kakor gre s temi termini, četudi mi je Miša ta pravila že večkrat razlagal.

Liberalna stranka je našega rojaka Lajovica izbrala za senatorskega kandidata v avgustu 1975 in na volitvah v decembru 1976 je prišel v parlament. Leta 1977 je bil njegov rok podaljšan za šest let in leta 1981 ponovno za isto dobo. Zaradi političnih dogajanj (double dissolution in zadnjih volitev) pa je njegovo obdobje zaključeno že z letošnjim zadnjim junijem, da s prvim julijem stopijo v službo novi senatorji.

Senator Lajovic (rojen Ljubljčan leta 1921) je prišel v Avstralijo s svojo soprogo in sinom leta 1951 kot begunec. Dveletni kontrakt je končal kot delavec v tovarni jedil, nato je bil skladiščnik v veliki avtomobilski industriji ter je po dvanajstih letih končal kot namestnik vodje oddelka nakupov. Nato je bil do leta 1974 šef oddelka nakupov v tovarni brata Dušana, ko se je popolnoma posvetil političnemu delu. Za politik se je začel zanimati že leta 1958, čim je postal avstralski državljani in član Liberalne stranke. V teku let mu je stranka poverila mesto predsednika stranke za zapadni del Sydneya z okoli 300.000 volilcev, obenem pa je postal tudi član izvršnega odbora stranke za državo N. S. W. Bil je prvi priseljenc oz. neangleškega pokolenja, ki je dosegel to mesto, kakor je po dveh kandidaturah za senatorja v stranki sami končno uspel ter prvi med priseljenci neangleškega ro-

du dosegel senatorsko mesto v avstralskem zveznem parlamentu.

Njegovo vztrajnost je samo občudovati in zaslužiti vse naše priznanje. Pa tudi spoštovanje kot zaveden Slovenec, kar je ostal ves čas in večkrat javno izjavil tudi kot senator. Znan je njegov govor v senatu, ki ga je imel 25. oktobra 1978 o Sloveniji in je našo domovino za vselej zapisal v avstralske anale — enako kot govor ameriškega senatorja Franka Lauscheta o ustoličenju naših vojvod in ameriški deklaraciji neodvisnosti v amerškem senatu 28. novembra 1967.

Naš Miša ni bil tiste vrste politik, ki s kričanjem v zbornici skuša uveljaviti moč svojega položaja in z izrabljanjem parlamentarnega privilegija žali člane nasprotno stranke. Mnogi so ga imeli morda za premirnega pri krešnju idej med vrhovi. Nekajkrat sem ga poslušal, ko je radio oddajal parlamentne debate. Ton njegovega glasu je bil dostojanstveno miren, a vedno odločen in znal je brez žalitve pribiti vsako svojo besedo. Sam pa je bil večkrat grdo žaljen z nasprotni strani in celo ožigosan za "vojnega zločinca". To je potem prinesel tudi sydneyški časopis in moral kasneje obdolžitev javno preklicati.

Menim, da je bil Miša kot senator prvič povabljen med svoje rojake k nam v melbournsko versko središče. Med nami je bil vedno dobrodošel, enako tudi pri Melbournskem slovenskem društvu na elthamskem gričku. Kadar je moral v Melbournu ostati čez noč, je tudi raje spresal pri nas v Baragovem domu kot pa v hotelu, da sva tako klepetala še pozno v noč.

Kot senatorja so ga vabile na slovesnosti razne etnične organizacije. Rad se je odzval, tudi našemu adevlaidskemu verskemu središču, sydneyško pa ga pogosto vidi. Res me zanima: je bil kdaj gost sydneyških slovenskih organizacij? In če sem prav poučen, naš rojak-senator ni bil nikoli povabljen na sydneyško slovensko oddajo 2EA, dočim je bil gost na oddajah drugih narodnosti. Vem, da je v Melbournu ob neki priliki imel intervju na slovenski oddaji 3EA. Zato pa je morala koordinatorica Helena na obisku v Ljubljani slišati levite, na kakšen način si je drznila povabiti senatorja Lajovica na slovensko oddajo. Na radio, ki ga plačuje avstralska vlada, ne jugoslovanski konzulat.

Miša se je takim in podobnim smejal, kažejo pa ti primeri le grdo zakulisno igro, ki uničuje enotnost med nami in nam hoče celo tako daleč od rodne domovine kratiti svobodo.

Ob končani senatorski službi se rojaku Lajovicu in dolgoletnemu naročniku MISLI še enkrat iz srca zahvaljujemo za vse, kar je za našo slovensko skupnost storil s svojim značajnim nastopom kot Slovenec in v mnogih zadevah tudi s svojo vplivno besedo.

In tudi v bodoče naj velja: Vedno dobrodošel med nami!

Pismo iz Afrike

Dragi bralci "Misli"!

Upam, da me oče urednik ne bo potegnil za ušesa, ker pismo naslavljam direktno na vas bralce. Stvar je namreč v tem: prva pošta, ki sem jo prejel na svoje novo službeno mesto v Centralno afriško republiko, so bile MISLI in to velikonočna številka. Ob branju vaših imen v listu, sem se mnogih izmed vas spomnil. Treba je bilo samo malo pobrsniti po spominu, tistem, ki se nanaša na moj obisk pri vas že pred več kot desetimi leti.

Prepričan sem, da moja velikonočna voščila niso prišla pravočasno v roke p. Bazilija, a iz sporedov vaših dušnih pastirjev vidim, da je slavje Kristusovega vstajenja povsod osrednji dogodek našega krščanskega praznovanja. Zato tudi ni važno, če bo velika noč že daleč za vami, ko boste prebiral te vrstice. Glavno je, da ste Kristusovo zmago nad smrtjo in zlom obhajali ne s starim kvasom, ampak z opresniki žive vere, vedno na novo obnovljenega upanja ter z žarom medsebojne ljubezni. To troje pa mora z nami v življenje tudi potem, ko minejo prazniki.

Jaz sem svojo prvo veliko noč v novem misijonu preživel v mestu Bangassou. Domačnost, spontanost, ritmična razgibanost obhajanja praznikov, da poseben čar in pečat afriškemu načinu doživljanja veselja, vere, zaupanja v Kristusa Odrešenika.

Pri vstajenjski maši je bila stolnica nabito polna, najmanj 1500 ljudi se je zgnetlo vanjo. Posebno pozornost so mi vzbudili sedeči možje in žene ob stranskih vhodih. Neverjetno so mahali z rokami in se otepali muh, ves čas bogoslužja. Kmalu sem razumel zakaj. Bili so to g o b a v c i . Zaradi močnega vonja njihovih svežih ran in smrdečega gnilega mesa, so ostali ob vhodih v cerkev, pa tudi zaradi rojev muh, ki jih odprte rane privlačijo.

Ko je bilo darovanje, so ljudje prihajali pred oltar ter polagali svoje darove – gomolje manioka, storže koruze, poljske lešnike (kikirikiji jim pravimo doma), banane, jajca. . . Ko so se vsi zvrstili, so nekateri gobavci poklicali sosede in jim pokazali žep, kjer so tudi oni imeli pripravljen dar, da ga polože pred oltar. Mnogi med njimi niso mogli storiti to sami, ker so bili brez prstov na obeh rokah. Pred Bogom je bil njihov dar gotovo največji.

V tukajšnjih krajih je gobavcev še zelo veliko. Misijonska središča vlagajo veliko truda v njihovo zdravljenje. Brat Metod, iz Holandije, v svoji delavnici, ki je poleg misijonskega središča za gobavce, "vliiva" modele deformiranih nog in rok, da lahko potem

naredi čevlje, ki so skoraj vedno različni za obe nogi, ali pa "rokavice" z žlico, da gobavec brez prstov na roki lahko sam jé. Pravi, da naredi letno do 200 parov čevljev.

Žalostna je ugotovitev zastopnika svetovne zdravstvene organizacije (OMS), da se je v Centralni Afriki število gobavcev povečalo v zadnjih letih, prav tako tudi spalna bolezen, ki jo povzroča muha ce-ce. Temu ni vzrok v prvi vrsti pomanjkanje sredstev, zdravil in osebja, ampak nemogoče ceste, kraji, ki so za pol leta nedostopni razen če pešačiš. Med taka področja spada ves predel vzhodno od Bangassou-ja pa vse do sudanske meje. Škof odide v to področje okrog božiča in se vrne pred velikonočnimi prazniki. Potovanja po teh krajih se ni kaj dosti spremenilo od tistega proti koncu prejšnjega stoletja, ko so sem prišli prvi raziskovalci.

Te dni se odpravljam v svoje področje "Jakpa". Spremlja me moj predhodnik, da mi pokaže naselja in po katerih poteh je dostop najlažji. Upam, da bom o tem še kdaj spregovoril.

Tokrat se vam želim pred zaključkom pisma srčno zahvaliti za vašo vztrajno pomoč nam, ki delujemo v Togu in v Centralni Afriki. Posebno zahvalo izrekam vsem, ki ste in morda še boste pomagali pri nakupu vozila. Saj je avto tu nujno potreben. Bog naj vsem bogato povrne z duhovnimi darovi!

P. HUGO DELČNJAK, O. F. M.

Z vseh vetrov

MATI TEREZIJA je prejela najvišje odlikovanje, ki ga more v ZDA prejeti nevojaška oseba: "medaljo svobode". Ob podelitvi je ameriški predsednik Ronald Reagan v rožnem vrtu Bele hiše v Washingtonu odlikovanki izrekel priznanje, da je svoje življenje posvetila "rešitvi sveta". Mati Terezija je odlikovanje sprejela "v imenu milijonov revežev" po vsem svetu in se zahvalila predsedniku ZDA za pomoč, ki jo je Amerika naklonila lačnim v Etiopiji.

TUDI PARIZ je proslavil sv. brata Cirila in Metoda (9. jun.) ob letošnji 1100-letnici Metodove smrti. Pariški nadškof kardinal Lustiger je somaševal ob asistenci slovaškega škofa Hrušovskega iz Rima in preko 40 duhovnikov raznih narodnosti srednje in vzhodne Evrope. Kardinal Lustiger je poudaril, da je zahvalna maša obenem tudi spomin in molitev za "danes v preganjanjih težko preizkušane narode". Prepeval je ukrajinski zbor, a s pesmijo so se dvakrat oglasili tudi Slovenci, enkrat Hrvati. Mašno berilo je v slovenščini bral izseljenski duhovnik dr. Nace Čretnik, šele nato je bilo v francoščini. Evangelij je pel hrvaški duhovnik v glagolskem jeziku in obredu, ki je bil jezik in obred svetih bratov – to pa iz starodavne, glagolske evangeljske knjige, ki jo kot veliko dragocenost hranijo v Reimsu. Nanjo so ob kronanju prisegli francoski kralji. Naj bo omenjeno, da je o tem starocerkenoslovanskem evangelistariju pisal tudi naš Jernej Kopitar.

Slovenci so bili pri slovesnosti res častno zastopani. Poleg že zgoraj omenjena sodelovanja so v prošnji molili za rojake doma in po svetu, da bi ostali zvesti dediščini svetih bratov – to prošnjo je bral mladi slovenski znanstvenik Janez Zorec. Okrog slovenske narodne zastave pred oltarjem je bilo deset slovenskih narodnih noš, v cerkvi pa tudi številna slovenska udeležba. Na častnem mestu pred oltarjem je stala lepa

slika svetih bratov – delo pariške slikarke, Slovenke Marjance Savinšek. Slika bo odslej krasila Slovenski dom v Parizu.

ZLATOMAŠNIK JULIJ SLAPŠAK je umrl 2. junija v Clevelandu, ZDA. Rojen je bil v Lešah v družini dvanajstih otrok šolskega upravitelja in pisatelja Julija Slapšaka. Bogu se je posvetila tudi ena njegovih sester (usmiljenka s. Cita) in pa najmlajši brat Darko, ki je župnik v Kranju-Primskovo. Na delo med izseljence je odšel leta 1932 in ves čas do smrti deloval med clevelandskimi Slovenci. Bil je zelo priljubljen po svoji dobroti, saj je vsakemu rad pomagal. Po prihodu škofa Rožmana v ZDA je vsa leta do njegove smrti s sinovsko vdanostjo skrbel zanj in bil njegov spremljevalec na misijonskih potih. Rajni ljubljanski nadškof Pogacnik ga je imenoval za častnega konzistorialnega svetnika, prejel je pa tudi odlikovanje Viteza božjega groba. – Pokojni Julček, kot smo mu rekli, je bil že dolga leta tudi naročnik MISLI, jih rad prebiral in tudi pohvalil. Pred leti se je na povratku iz Evrope celo za par dni ustavil v Melbournu in bil dobrodošel gost Baragovega doma. Še nedavno je pisal p. uredniku in v vrsticah povedal, da bo letos obhajal biserno mašo. Pa je Gospod odločil, naj obhaja ta visoki jubilej že pri Njem . . . Bog mu poplačaj za vse!

STATISTIKA za šolsko leto 1983/84 o duhovniških poklicih obeta mladi Cerkvi na afriških tleh lepšo bodočnost. Lani je bilo na črnem kontinentu posvečenih 420 domačih bogoslovcev, kar je 65 več kot leto prej. Tudi število bogoslovcev se je povečalo kar za 240: v 69 semeniščih jih je študiralo vsega skupaj 6713. So pa velike razlike med posameznimi afriškimi državami.

Tanzanija, ki šteje 3,9 milijona katoličanov, ima 401 semeniščnika, v Angoli, ki ima skoraj enako število katoličanov, pa je le 116 bogoslovcev. Prav tako niha število novovpisanih študentov na teološko fakulteto: v Nigeriji se je vpisalo 73 študentov več kot prejšnje leto, v Zairu 52 več, v Ugandi pa je število za 80 manjše in v Zambiji za 50 manjše v primerjavi s predlanskim letom.

Melbournskim Slovincem se priporoča
KAMNOSESKO PODJETJE

VIZZINI MEMORIALS

Verga Bros. Pty. Ltd.

9 TRAVALLA AVE., THOMASTOWN, VIC

Telefon: 359 5509.

doma: 470 4046 in 470 4095.

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.

Garancija za vsako delo!

Če Vas pot pripelje v Gippsland
– na The Ninety Mile Beach in v
The Lakes National Park: lastnik

LOCH SPORT BAKERY in COFFEE SHOP

je Vaš rojak, ki Vam bo po domače
in po zmerni ceni postregel.

Priporoča se: MIHAEL ERJAVEC,

2662 National Park Road,

LOCH SPORT, Vic. 3851

Tel.: (051) 46 0466

V 274 malih semeniščih afriške celine se je šolalo 29000 dijakov. Seveda pa vsi od teh ne bodo postali duhovniki. Je pa za mnoge to edina možna pot do višje ali visoke izobrazbe. Tako so mala semenišča za Cerkev dragocena tudi kot vzgojevališča razumnikov, ki so mladim afriškim državam zelo potrebni.

VEČKRAT sem že mislil, kako neki Italijani gledajo na slovanskega papeža Janeza Pavla II. Nedavno mi je prišla v roke anketa inštituta "S. W. G." po naročilu italijanskega tednika "Panorama", ki so jo izvedli letos 5. maja. Polovica Italijanov je mnenja, da je katališka Cerkev pod pontifikatom sedanjega papeža pridobila na ugledu in moči, za okoli 20 odstotkov je ostal njen pomen nespremenjen, za 13 odstotkov pa se je njen ugled zmanjšal. Kar 72 odstotkov Italijanov ima Janeza Pavla II. za simpatičnega moža, 17 odstotkov je bilo pri tem vprašanju indiferentnih, 8 odstotkov pa ga odklanja kot nesimpatičnega.

Na vprašanje o papeževem delu in mišljenju je Janez Pavel II. za 38 od 100 Italijanov na višini, za 35 je pred svojim časom, 16 pa jih meni, da caplja za časom. Glede politike meni 27% Italijanov, da ima papež prav, ko o tem pove svoje stališče, 55% pa jih ima to za neprimerno. Papeževe izjave o splavu ima 44% Italijanov za primerne, 42% pa za neprimerne, njegove izjave o ločitvi zakonov pa 41% Italijanov sprejema kot primerne, 50% pa jih odklanja.

VSI ZNAKI KAŽEJO, da hočejo načrtno iztreti v Libanonu krščanstvo, pravijo libanonski kristjani. Isto se je v bližnji preteklosti zgodilo po različnih islamskih deželah. Milosti ni bilo niti za tiste kristjane, ki so bili člani tako imenovane "Socialistične stranke napredka" družijskega kneza Walida Jumblata. To da sklepati, da tudi socializem in druge politične ideologije, na katere se napadalcji sklicujejo, v resnici samo prikrivajo načrte, ki naj bi na spornih območjih zbrisali sleherno krščansko navzočnost. Nekateri vidijo v teh načrtih celo namen uveljaviti v Libanonu kak totalitarni islamski režim po iranskem ali libijskem vzorcu.

KOT SE LETOS mi spominjamo 40-letnice rododora 12.000 vrnjenih in pobitih v letu 1945, se armenske skupnosti, razkropljene po svobodnem svetu, spominjajo 70-letnice začetka rododora nad Armenci v otomanskem kraljestvu. Leta 1915 je v Turčiji ob deportacijah in načrtnem pobijanju izgubilo življenje okrog 1,5 milijona Armencev. Res današnjo Turčijo ni mogoče imeti kot odgovorno za pokole, ki so se dogodili pred 70 leti, nikakor pa ni upravičeno stalno prizadevanje turških oblasti, da rodomor Armencev zakrije ali opraviči, ali pa vsaj zmanjša število pobitih. Tako turško ravnanje in molk svetovne javnosti po

mnenju armenskih voditeljev močno podpihujeta fanatizem mnogih Armencev, da se kot skrajneži danes zatekajo k atentatom na turške diplomate in k raznim drugim nasilnim akcijam, ki jih je po svetu žal vedno več in pri katerih trpe nedolžni.

COCA - COLA je povzročila v Ameriki celo revolucijo. Vodstvo podjetja je javilo, da bodo prenehali izdelovati to znano pijačo. In jo bodo zamenjali za nekaj drugega. Ljudje pa s tem "drugim" niso bili zadovoljni, češ da ima osladni okus, da ne odžeja in podobno — skratka: z vikom in krikom in protesti na vseh mogočih forumih so zahtevali Coca Colo starega in priznanega okusa. Končno je podjetje "na splošno željo ljudstva" popustilo in bo spet začelo izdelovati "klasično Coca Colo". Pravijo, da zdaj vse pije Coca Colo, celo tisti, ki jim doslej zanjo ni bilo dosti mar. In nekateri že izražajo sum, da je bila cela zadeva odličen trik, ki je in bo že tako enemu največjih podjetij na svetu — nudil nove milijone dobička...

PAPEŽ JANEZ PAVEL II. je od 15. do 17. junija opravil svoje 49. pastirsko potovanje v Italiji. Ustavil se je v Vittoriju Venetu, kjer je enajst let deloval njegov prednik Janez Pavel I., pa tudi v rojstni hiši papeža sv. Pija X., da je počastil spomin 150-letnice njegovega rojstva. V Benetkah je maševal v ženski kaznilnici ter govoril študentom in pristaniškim delavcem.

Rex PHOTO STUDIOS

Tel.: 386 8069

Excellence in Photography

*Izdelavamo prvovrstne fotografije
ob prilikah porok, krstov, prvih obhajil, birne*

678—680 SYDNEY ROAD,
BURNSWICK, VIC. 3056

Govorimo
tudi slovensko

Se želite naučiti voziti avto?

ŠOFERSKI POUK

Vam z veseljem nudi

"FRANK'S AVTO ŠOLA"

32 THE BOULEVARD, FAIRFIELD WEST,
N.S.W., 2165
Telefon: 72 1583

kotiček naših mladih

Dragi striček!

Že lansko leto sem se oglašil in sem bil prav vesel, ko si objavil moje pismo. Prvikrat sem videl svoje ime natiskano. Tisto številko MISLI sem nesel v šolo in jo pokazal učitelju. Potem sem moral svoje pismo prebrati vsemu razredu in ga tudi prevesti v angleščino. So me hoteli ujeti, če res znam slovensko. Pa sem le dokazal, da sem ga sam napisal, četudi mi je seveda pomagala mama.

Letos še ne bomo šli v Slovenijo na obisk, kot sem Ti v pismu povedal. Mogoče drugo leto, ko bo mama bolj zdrava. Jaz že težko čakam, da bi videl Slovenijo.

Pozdravlja te Joe Kosmach, 13 let, Nhill, Vic.

DRAGI OTROCI!

Graduacije so za nami in poročila ter slike otrok slovenskih družin dobivam od vseh. Saj je nemogoče vse vključiti v Galerijo naših mladih. Prav ob tem sem dobil idejo, da bi MISLI začele zbirati slike in podatke tistih naših ljudi širne Avstralije, ki so srečno končali študije in prejeli diplomu. Starši bodo pri tem lahko najlažje pomagali in poročali. Naj poudarim, da tu ne gre le za nove graduante, ampak za vsa leta nazaj našega bivanja v Avstraliji. Zbirka slik in podatkov bi bila zares zanimiva in lep doprinos kroniki slovenske etnične skupine pod Južnim križem.

OTROKOV JOK

KADAR OTROK SE JOKA,
MI JE TAKO HUDÓ,
KAKOR DA ZVEZDE UTONILE
BI V HUDOURNO TEMO.

KADAR OTROK SE JOKA,
MENE V SRCE ZABOLI,
KAKOR DA RABELJ NEVIDNI
MEČ NAD MENOJ VIHTI.

KADAR OTROK SE JOKA,
VSTANE IZ GROBA MLADOST,
POLNA PREVAR, RAZOČARANJ
IN NEMINLJIVA BRIDKOST.

KADAR OTROK SE JOKA,
RAD BI MU ZBRISAL SOLZE
IN MU PRIČARAL SPET SONCE
V RANJENO, BOLNO SRCE.

Mirko Kuncič

Galerija pa naj vam, dragi otroci, danes predstavi KATRINO VRISK, hčerko dolgoletnih naročnikov MISLI, ki žive v melbournskem okraju Clayton. Naša Katrina je po končani osnovni šoli obiskovala Huntingdale High School in jo uspešno zaključila z maturo. Njeno glavno veselje pa je že dolgo glasba, s katero se je začela resno ukvarjati že leta 1972. Njeno muzikalno šolanje je bila praktična glasba (Katrina odlično igra klavir in tudi poje), glasbena zgodovina in literatura. Letu 1981 je prvokrat nastopila na našem Mladinskem koncertu, ki je bil tisto leto v Melbourne. Odličen pevski nastop ob lastni klavirski spremljavi je pokazal njen glasbeni talent, njena sproščenost na odru pa to, da je že prej večkrat nastopila na raznih prireditvah in žela uspehe. Isto leto 1981 je pričela intenzivno študirati glasbo na Victoria College v Burwoodu in študij letos srečno zaključila s prejemom naslova Bachelor of Education (Music). Slovesnost podeljevanja diplom je bila 25. maja letos. Tudi svoje prvo delovno mesto Katrina že ima: v tem šolskem letu je pričela poučevati glasbo na Dandenong High School.

Katrinji, ki tudi slovensko zelo dobro govori, naše iskrene čestitke. In vedno naj ceni tudi glasbene zasluge rodne domovine svojih staršev, ki naj bodo zanjo del dragocene dediščine mame in očeta.

MANJIMUP, W. A. — Prirčne pozdrave od zvestih naročnikov in bralcev Misli v daljni W. A.! In ko vam že pošiljamo naročnino, obenem tudi sporočamo, da smo lani izgubili hčerko: **LYDIA SONIA** je umrla dne 22. avgusta 1984. Pokopali smo jo 27. avgusta na tu-kajšnjem pokopališču. Pokojna Lydia je bila rojena v Melbournu 12. junija 1963 in že v otroških letih zelo bolna. Zapušča starše in enega brata. Prilagam dar za sveto mašo za pokoj njene duše, obenem pa prosim, da bi jo vpisali v Matico mrtvih.

Lepo se Vam zahvalimo za Misli in za objavo teh vrstic ter Vas iskreno pozdravljamo — **Anton in Te-reza (r. Lenarčič) Ferfila.**

Maša je opravljena, Vam pa sožalje ob izgubi! Pokojno Lidijo sem krstil, pa tudi vaju se spominjam. Prav je, da sta sporočila novico za Matico naših pokojnih, saj bi drugače za to smrt ne zvedeli, ko živite tako daleč in proč od slovenskih središč. — Lepo pozdrave! Urednik.

PASCOE VALE, VIC. — Iz domačih krajev sem prejela novice — med njimi me je ena zelo razveselila, druga pa užalostila.

Z veselo sem doživela veliko presenečenje. Tomajski župnik je namreč po petintridesetih letih spet imel mašo v za silo očiščeni cerkvi svetega Antona na Šepulski gmajni. Cerkev je zelo stara, njene freske kažejo turške vpade v naše kraje. Še kot otrok sem slišala večkrat pripovedovati ljudsko izročilo, da so Turki napajali konje na kalu pred cerkvico. Res sem ponosna na ta naš biser in tomajskemu župniku iskreno čestitam, da je cerkev spet v službi svojemu namenu. Gotovo pa bo treba marsikaj popraviti. Vsem, ki tistih krajev ne poznate, pa naj povem, da je to tista cerkev, katere sliko sem dala na prvo stran platnic svoje knjige "Kraški izlivi". Potem razumete, da mi je že od nekdaj zelo pri srcu.

Užalostila pa me je novica, da je bila prav ta cerkva nedavno oropana. Malovredneži so odnesli iz lesa izrezljani starodavni kip svetega Antona Opata — Bog vedi, kje so ga prodali, saj je bil muzejske vrednosti. Žalostna novica mi je segla v dno srca in sklenila sem, da se obrnem preko Misli na rojake, zlasti primorske ali celo doma iz Sežane in okolice.

Melbournskim rojakom je na uslugo

ZOBNI TEHNIK — DENTAL TECHNICIAN
LJUBI PIRNAT

18 WRIDGWAY AVE., BURWOOD, Vic.
Telefon: 288 4159

Izdelava umetnega zobovja in vsa popravila.
Full denture service and repairs.

Prosim za mali darček, da pomagamo kupiti nov kip in dodamo kaj k popravi cerkvice sv. Antona v Šepuljah pri Sežani. Denar lahko pošljete na Misli, ali pa na moj naslov (149 Boundary Road, Pascoe Vale, 3044 Vic.) Seznam z imeni darovalcev bom poslala skupaj z darovi gospodu župniku v Tomaj, vsem, ki bodo ustregli moji želji, pa že zdaj iskren Bog povrni!

Če bo vsak nekaj dolarjev dal,
sveti Anton nov bo na oltarju stal.
Vsem darovalcem hvala že naprej —
podpri, da bo stala cerkva kot prej!

— **Marcela Bole.**

CANBERRA, A. C. T. — Bil sem zadovoljno presenečen, ko sem letos 4. julija v časopisu The Canberra Times zagledal na osmi strani sliko Franca Erpiča, klečečega ob vencu, ki ga je prinesel h canberrskemu spomeniku padlim v vojni (Australian War Memorial) v spomin na dvanajst tisoč Slovencev, vrnenih in brez sodbe pobitih že po končani vojni. Članek ob sliki ima naslov "Simple wreath marks Yugoslav massacre" in ga je napisal novinar Frank Cranston. Brez olepšavanja ali zmanjševanja krivde zveznikov govori o naši vetrinjski tragediji, katere štiridesetletnico obhajamo letos. Zares, ne smemo jo pozabiti!

"Kar delam, ni nikaka politična demonstracija. Je le dejanje spomina ljudem, s katerimi sem služil, in so bili zgoljufani, da so se sami krotko podredili lastnemu uboju," je povedal novinarju Franc.

Urarsko in zlatarsko podjetje

Alexander

WATCHMAKER and JEWELLER
190 Church Street (vagal Macquarie St.)
Parramatta, N. S. W.
Telefon 633 1384

vam nudi 10% popusta pri vsakem nakupu, 20% pa na vsa popravila ur in zlatnine ter šest mesecev garancije.
Engraviranje imen brezplačno.

HANDMADE JEWELLERY DESIGNED AND
MADE IN OUR OWN WORKROOM.

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte o ugodnih pogojih. — Priporočata se

E. & C. ROBNIK

Za novinarja je bil Franc "just a lonely old man with a simple wreath" – samotni star človek s preprostim vencem. Zame je zvest in neustrašen. V čast mu štejem prav njegovo "samotnost". V stotinah če ne v tisočih bi se morali zbrati, kot se zbirajo ob vsakoletnem spominu vetrinjskih žrtev rojaki obeh Amerik. Pa je bil sam, ker drugi stisnemo v bojzani kakor pes rep med noge in je v naših srcih oportunistem zamenjal značajnost. – Poročevalec.

Hvala za poslano, četudi bi pismo dosti raje objavil, ko bi smel pripisati Vaše polno ime. Ob tem zasluži "samotni" Franc še naše večje spoštovanje. Več takih in bi bilo manj nevarnosti, da zvedenimo.

Poročevalec omenja Slovence obeh Amerik. Iz ZDA (Cleveland, Ohio) sem prejel lično razmnoženo knjižico z mašnim sporedom ob priliki Slovenskega spominskega dne 26. maja letos. Ob 40. obletnici vetrinjske tragedije so se naši ameriški rojaki zbrali v clevelandski stolnici sv. Janeza. Glavni mašnik in govornik je bil clevelandski pomožni škof Edward Pevec, sam ameriški Slovenec. Po pridigi je blagoslovil tudi portret pok. škofa Gregorija Rožmana – dar ameriških Slovencev dijaškemu domu sv. Modesta v Celovcu. Ob tej priliki so v Clevelandu izdali tudi posebno podobico z molitvijo za slovenski narod. – Ur.

UNANDERRA, N. S. W. – Ko pišem tole pismo, je na koledarju datum 24. junija, rojstvo Janeza Krstnika. To je tisti Janez, ki je rekel o sebi: "...Jaz sem glas vpijočega v puščavi: Izravnajte pot Gospodovo, kakor je rekel prerok Izaija!..." Prav na ta dan pred štirimi leti pa se je v Medjugorju v Hercegovini prvič prikazala skupini otrok Mati božja. Je že vedela, zakaj je izbrala ravno praznik velikega spokornika Janeza, saj tudi ona po otrokih ponavlja nam isto kot je takrat sveti Janez Judom: "Spreobrnite se!"

O Medjugorju se danes govori in piše na vseh petih celinah sveta. Knjige so izšle že v raznih jezikih. Tudi angleški sta na razpolago: ena je prevod francoske, druga je izdana tukaj v Avstraliji. Slovenska je izšla v Ljubljani, druga pa v Celovcu. (Ta zadnja ima naslov "Kraljica miru" in je prva pošiljka hitro pošla tako upravi Misli kot verskim središčem. Zdaj čakamo no-

E. Z. OFFICE MACHINES Pty. Ltd.

Zastopnik podjetij Olympia in Adler strojev se melbournskim Slovincem priporoča za prodajo novih in starih pisalnih, računskih in podobnih strojev vseh znamk. Izvršujemo vse vrste popravil!

V zalogi imamo slovenske črke ČZŠ, ki jih Vaš pisalni stroj morda še nima.

EMIL ZAJC

1475 Centre Road, CLAYTON, Vic. 3168
Telefon: 544 8466

ve pošiljke, ki je na poti. – Op. ur.) Bralci MISLI so bili o prikazovanjih seznanjeni tudi preko članka slovenskega znanega pisatelja Alojza Rebula (Izšel je v junjski in julijski številki Misli 1983. – Op. ur.), ki je Medjugorje obiskal in so ga kot zrelega moža dogodki pretresli in prepričali – vsekakor dovolj močno, da je pisal o njih.

Kogar zanima, naj si naroči knjigo in bo zvedel celotno zgodbo. Saj ni mogoče, da bi šel tu v podrobnosti. Vemo, da se videnja še dogajajo in to kar sleherni dan. Govore o čudežnih ozdravljenjih, a največji čudeži se gotovo gode v dušah ljudi. Vsa okolica se je spreobrnila, vsaki dan obiskuje cerkev in moli ter se strogo posti vsaki petek. Veliko romarjev pride tja iz radovednosti in nekateri popolnoma brez vere – tam jih dogodki pripravijo, da opravijo spoved in popolnoma spremenijo svoje življenje. In romarjev je vedno več in prihajajo iz vseh delov sveta. Že za drugo obletnico prikazovanj, 24. junija 1983 jih je bilo v Medjugorju pri maši kakih 150.000. Gospa je preko otrok-vidcev ta dan sporočila: Znak pride, a ga ne čakajte! Edina beseda, ki bi jo rada povedala vsem, je: Spreobrnite se! To povejte kot najnujnejše vsem mojim sinovom in vsem mojim hčeram. Ni mi težko trpeti za vas. Prosila bom svojega Sina, naj ne kaznuje sveta. Vi pa se spreobračajte. Nikoli ne morete vedeti, kaj pride, niti kaj bo Oče poslal na svet, le spreobrnite se! Odrečite se vsemu!

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

TOBIN BROTHERS
funeral directors

North Melbourne 189 Boundary Road, 329 6144

Malvern 1382 High Street, 509 4720

Noble Park 505 Princes Highway, 546 7860

Frankston 232 Cranbourne Road, 781 2115

Mentone 93 2460

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

Funerals of Distinction Pty. Ltd.

A.F.D.A.

724 5408

17 Railway Parade, Fairfield, 2165

72 3093

Sydneyskim Slovincem v času žalovanja 24 ur dnevno na uslugo: v velikem Sydneyu, na deželi, v Canberri A.C.T., kakor tudi pri meddržavnih ali prekomorskih prevozi pokojnih.

Marija je otrokom zaupala skrivnosti, prve tri vsem, nadaljne posameznim. Povedala je, da bo na kraju prikazovanj zapustila zlatenje, veliko znamenje, ki bo trajno ostalo. Pritegnilo bo zanimanje tudi nevernih.

Tako so se ta medjugorska prikazovanja pridružila vrsti ostalih prikazovanj, ki jih je že kar precej v zadnjih dveh stoletjih: Znana so v La Salette (leta 1839), še bolj znan in obiskovan je Lurd, kjer se je leta 1846 prikazala pastirici sv. Bernardki. V Fatimi je govorila leta 1917 trem pastirčkom, leta 1962 nas je prišla svařit v Garabandal (Španija). In povsod je njeno naročilo oz. materinska prošnja ena in ista: Skrb za spreobrnjenje sveta. Medjugorski vidci so Marijo vprašali, zakaj toliko znamenj po Hercegovini? Odgovorila je: Otroci moji, ali niste opazili, da vera ugaša? Mnogi pridejo v cerkev samo iz navade. Vero je treba prebu-

dit. — Marija v Medjugorju naroča v ta namen pokoro, post in molitev. Vidci in vsa cerkev sleherni večer ob prikazovanjih molijo rožni venec. Marija posebej naroča kot dnevno molitev sedem očenašev, zdravamarij in čast bodi ter vero. A to ne sme biti le nekako žebranje ustnic brez srca, ampak premišljeno, da več kaj prosiš in v kaj veruješ.

Ko je bil pri nas v Avstraliji na obisku misijonar p. Evgen iz Afrike, nas je spodbujal k branju svetega pisma. Zakaj? Zato, da bi se naša otopela srca približala božjemu kraljestvu. Tudi Marijina želja je, da bi vsa srca prejela božji mir. Toda ali je dovolj dobre volje? Še ko je Kristus hodil po svetu, se je spraševal, ali bo ob drugem prihodu še našel vero na zemlji? Res žalostno se sliši, ko beremo v Mislih, da starši otroka pripeljejo k prvemu obhajilu, potem pa nič več do birme. Kako naj otroci vrše verske dolžnosti, če pa starši ne znajo ceniti maše in jim je vsako bogoslužje predlog!

Naj Marija Kraljica miru spreobrne naša srca in stopi kači na glavo! — Ciril Škofic.

SYDNEYSKIM ROJAKOM

nudi

BOLOGNA SMALLGOODS

Telefon
728 1717

7 QUEST AVE.
CARRAMAR, 2163

svže meso, kvalitetno suho meso,
raznovrstne salame in druge mesne izdelke.

Za razne priložnosti po naročilu
spečemo tudi celega prašička.

Hitra in brezplačna dostava.

Obrnite se na nas!

Priporoča se lastnik podjetja

J. & A. ŠKRABAN

KDO BI VEDEL POVEDATI . . .

. . . kje v Avstraliji živi FRANC VRTOVEC? Njegov zadnji naslov je bil 3/10 Gerrale Street, Cronulla, N. S. W. Po njem povprašuje brat Darko v Ajdovščini. Uredništvo MISLI bo sleherno novico o njem posredovalo sorodnikom. v domovino.

HEIDELBERG CABINETS PTY. LTD.

FRANK ARNUŠ

Priporočamo se melbournskim rojakom,
za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva po zmerni ceni.

7 LONGVIEW COURT,
THOMASTOWN 3074
(Bundoora Industrial Park)

TEL.: 465 0263
A.H.: 459 7275

DAJMO SI DUŠKA:

SMEH JE ZASTONJ — pravijo doma

+ Stabilizacijsko se obnašajo le še muhe: živijo od dreka in letajo brez bencina.

+ Za revolucionarje mora biti strah pred revolucijo pravi pekel.

+ Skrajni čas je, da se pojavi na poštnih znamkah lik ministra za notranje zadeve. Kdo si bo potem še drznil pisati protidržavna pisma?

+ Revščina nas tepe z bogatimi izkušnjami.

+ Informacije imamo na najvišjem nivoju. Pa največkrat — tam tudi ostanejo.

+ Vsako leto ista pesem: rezervni deli, gnojilo, seme, odkupne cene . . .

+ Škodljivce med posevki je treba redno škropiti. Bolj nevarni so škodljivci po pisarnah. Škropiva proti njim žal še nimamo.

+ Pravzaprav niti ne živimo tako slabo, kot bi morali . . .

+ Posebno obvestilo: Kontrolo poletov v mednarodnem letališču v Bejrutu obveščamo, da mi ne bojkotiramo njihovega letališča. Mi samo zamujamo.

+ Opoldanski pogovor:

— Sosed, kaj pa pripravljate za kosilo?

— Odločila sem se za zdravo prehrano.

— Pametno, pametno!

— V glavnem krompir, solato, zelje.

— Ali postajate vegeterijanci?

— Niti ne, ampak to je najbolj zdrava prehrana.

— Pametno, pametno! Mi tudi nimamo denarja za meso!

+ Zgradili smo eno samo cesto, a kljub temu vedno znova pridemo na razpotja.

+ Prosil je za besedo, sedaj pa govori že tri ure.

Priporočam se Slovincem
vzhodnega dela velikega Melbournea
za vsakovrstna avtokleparstva, delca,
avtobarvanje in podobno.

Popravljamo zasebno in za vse večje zavarovalnice.

A. V. MOTOR BODY REPAIRS
1/117 LEWIS RD., WANTIRNA SOUTH, 3152,
VIC. — Telefon delavice 221 5536

TOWING SERVICE 24 ur dnevno
na telefonu 221 5757
ali pa doma — 232-4314

Rojak VOJKO VOUK

K O L O

Črke v kolesu je treba pravilno razbrati, s pravo začetno črko in po določenem zaporedju v smeri kazalca na uri, pa boste dobili kaj pomenljiv slovenski pregovor.

Rešitev pošljite do 10. avgusta na uredništvo!

REŠITEV ZLOŽENKE v junijski številki: 1. B; 2. od; 3. log; 4. nega; 5. Irena; 6. škarje; 7. kimovec; 8. Antonija; 9. sodelavec; 10. odpovedati; 11. blagostanje; 12. akademičarka. — Začetne črke besed od 1 do 12 ti dajo ime za gotov prostor: bolniška soba.

Rešitev so tokrat poslali: Jože Grilj, Sestre v Slomškovem domu, Branka Iskra, Francka Anžin in Marija Špilar, Vinko Jager, Milan Prešeren, Vicki Drašček, Lidija Čušin, Emilia Šerek, Anica Oman, Vera Gruber, Jana Lavrič, Angela Židan, Zorka Persič.

Žreb je izbral za nagrado Jano Lavrič.

Vinska bratca se pogovarjata o sanjah.

“To noč sem imel pa res čudovite sanje.”

“Kaj pa si sanjal takega?”

“Da sem — sod.”

Na šoferskem izpitu. — Izpraševalec vozniku: “Kar stopite iz avta, padli ste!” Voznik: “Kako, saj vendar še voziti nisem začel!” Izpraševalec: To res ne, a sedli ste na zadnji sedež.”

“Moj pes me zavoha že na dvesto metrov.”

“Kaj ko bi se vendar že enkrat skopal?”

“Že petindvajset let sva poročena, pa je še vedno tako lepo, kot je bilo prvi dan, kajne dragec?”

“Seveda, seveda! — Ti, kako je že bilo prvi dan?”

MATI, DOMOVINA, BOG – Pesmi Ludvika Ceglarja. Cena 2.– dol.
TRENUTKI MOLKA – Misli za vsak dan napisal Franc Sodja CM, Argentina. – Cena vezani knjigi 4.– dol, broširani 3.– dolarje.

SVETO PISMO NOVE ZAVEZE v prikupni žepni izdaji. Z opomba-mi in kratko razlago težko razumljivih mest. – Cena 6.– dolarjev.

KRISTJAN MOLI je naslov molitvenika s 305 stranmi. Cena 5.– dol.

HVALIMO GOSPODA je zbirka ljudskih cerkvenih pesmi (z notami) v obliki molitvenika, z dodatkom stalnih mašnih in drugih molitev. Ce-na je 5.– dolarjev. Ista pesmarica v skrajšani obliki stane 2.– dolarja.

HOJA ZA KRISTUSOM je knjižica v obliki molitvenika, ki obsega nesmrtno spise Tomaža Kempčana. – Cena 5.– dolarjev.

SHEPHERD OF THE WILDERNESS – Angleški življenjepis misijona-rija Baraga v žepni izdaji. Spisal Bernard J. Lambert. Cena 2.– dol.

DREAM VISIONS – Cankarjeva knjiga "Podobe iz sanj" v odličnem angleškem prevodu. Slovenian Research Center, USA. Cena 11.– dol.

MEN WHO BUILT THE SNOWY – O življenju ob graditvi Snowy Mountains projekta napisal v angleščini Ivan Kobal. – Cena 8.– dol.

THE GLIMMER OF HOPE (Svit upanja) – Izšla v angleškem jeziku v samozaložbi pisca Jožeta Komidarja, N.S.W. Obsega spomine na Lo-ško dolino med revolucijo in razmišljanja o komunizmu. Cena 6.– dol.

KRAŠKI IZLIVI – Pesmi Marcele Bole, Melbourne. Cena 7.– dol.

ISKANJE – Pesmi Petra Košaka, Melbourne. Cena 3.– dolarje.

CVET LJUBEZNI – Pesmi Ivana Lapuha, Melbourne. Cena 4.– dol.

Imamo še več knjig našega matičnega, zamejskega in zdomskega trga.

CELOVŠKE in GORIŠKE MOHOROJEVE KNJIGE za leto 1985 so še na razpolago bralcem.

CELOVŠKIH je letos pet: Izlet v veselje (M. Osojnik), Čar letnih časov (Dr. P. Zablatnik), Jezus v času (Potovanje po Palestini P. Zidarja), Koledar 1985 in mladinska Betlehemska zvezda zavije s svoje poti (M. Kulik – A. Kaufman). Cena letošnje zbirke je 17.– dolarjev.

GORIŠKE mohorjeveke so kot običajno štiri: Blagovestnika Slovanov (zgodovinska povest Zore Piščanc), Melodija (črtice Saše Martelanca), Primorski slovenski biografski leksikon (10. snopič) in seveda Koledar 1985 pestre vsebine. Cena goriške zbirke je 18.– dol.

SLOVENSKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

pozdravlja vse rojake
in bralce MISLI
s pristrčnim vabilom:
**KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBIŠČITE NAS!**

Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš DOM, poznan pod imenom TRIGLAV, na Irwing Street, PHILLIP (CANBERRA), A. C. T., je odprt gostom vsak dan (vključno sobote, nedelje in praznike, razen velikega petka in večera božične vigilije) od 11.30 a.m. do 11.45 p.m.

Naš bar je odprt od 11.30 dopoldan dnevno ter nudi tudi številne slovenske pijače. Kuhinja servira okusno domače pripravljeno hrano vsak dan od šestih do devetih zvečer, ob nedeljah pa tudi od poldne do druge ure in od šeste ure zvečer.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI: DOBRODOŠLI V SLOVENSKEM DOMU!

Pri nas Vam bo tudi vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.

VAŠA DOMAČA
TURISTIČNA
AGENCIJA
DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Victoria 3109

Telefon: 842 5666
(vse ure)

Vabimo Vas, da obiščete našo pisarno, ki ima lastni prostor za parkiranje. Ali pa nas pokličite po telefonu in PRIDEMO NA VAŠ DOM, če je tako ugodnejše!

Z nasveti pri načrtovanju in pri urejevanju Vašega potovanja po Avstraliji ali preko morja
(pri nabavi potnih listov, viz, raznih drugih dokumentov, finančnega posojila,
zavarovanja, fotografij za potne liste . . .)

VAM JE NA USLUGO

ERIC IVAN GREGORICH
DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road, EAST DONCASTER, Victoria 3109
Telefon: 842 5666 (vse ure!)

Ime GREGORICH je med viktorijskimi rojaki že od leta 1952 dobro poznano
in na uslugo vsem, ki se odpravljajo na potovanje.

PARI, KI NAČRTUJETE POROČNO POTOVANJE, STOPITE V ZVEZO Z NAMI!
UREJAMO TUDI POTOVANJA PO AVSTRALIJI, V NOVO ZELANDIJO,
BALI, SINGAPUR, HONGKONG,
ZDRUŽENE DRŽAVE AMERIŠKE, KANADO
TER SEVEDA KAMOR KOLI V EVROPO IN NA VSE STRANI SVETA.

Ne pozabite ime ERIC IVAN GREGORICH!
Priporočamo se in Vas ne bomo razočarali!

SLOVENIJA VAS PRIČAKUJE!

Edini letni skupinski polet SYDNEY — MELBOURNE — LJUBLJANA
V mesecu juniju 1986 — ugodna ekonomska prilika za obisk lepe rodne domovine.
Obrnite se na nas za podrobnejša pojasnila!